

HISTORIEN OM NEW TRIBES MISSION

BEGYNNELSEN TIL NEW TRIBES MISSION

OG

LIVET OG ARBEIDET TIL

PAUL FLEMING

BEGYNNELSEN TIL NEW TRIBES MISSION

INTRODUKSJON

Fra gamle eksemplarer av BROWN GOLD har vi gredd opp de flokete trådene som, når de blir vevd sammen, former mønsteret i historien om Paul Fleming og opptakten og de første år til New Tribes Mission. Mens vi har holdt på med dette arbeidet, er det mange inntrykk vi sitter igjen med, som har hatt en sterk virkning.

Det er en historie krydret med begivenheter. Her er eksempler på tro kronet med triumf; trengsler og prøvelser for evangeliets skyld; motstand og tilsynelatende tragedier; forunderlige befrielser fra farer, og et arbeid som synes å spre seg ut av ingenting, nesten over natten.

Det er en begivenhetsrik historie. Det fortelles om menn og kvinner, de fleste amerikanske menn og kvinner fra midten av dette århundre, som ble grepet av en visjon om en verdensomspennende jobb. Noen befant seg på offentlige møtesteder eller i kirker, da den Hellige Ånd grep deres hjerter med den utfordrende herlighet som lå i dette store oppdrag. Historiene bak noen av navnene og ansiktene som var å finne i de tidligste utgaver av BROWN GOLD, kan spores gjennom alle årganger. Men mange av navnene og ansiktene forsvinner like fort som de kom. En undrer på hva som skjedde med dem. Kanskje står denne innskriften på deres graver, "Dere løp vel." Underlig nok, kan det se ut som det er liten forskjell på de som sto på og de som ga opp. Det er ingen spesiell klasse - hverken av lærde eller ulærde, røffe eller dannede, "viderekomne" eller relativt unge kristne - det synes å bli gjort forskjell på i henhold til suksess. Virkelig åndelighet må være av en tøffere kvalitet en den som deler ut løst og fast på plattformene i Amerika og Europa. Men hva har vi med å dømme? Vi har ikke fullført vårt eget løp ennå.

Det er også en historie om andre menn og kvinner, som i motsetning er avvisende og usiviliserte, ofte nakne, fillete, redde, forræderske og morderiske. Mange av disse er fremdeles uten håp og uten Gud i verden, mens andre nå eier et lys som stråler ut fra ansiktene, en refleks av det nye under de har opplevd i sjelen.

Men fremfor alt er det EN BERETNING OM HVA GUD HAR GJORT; og det må vi aldri glemme. Noen kan kanskje bli fristet til å finne andre forklaringer på det som har skjedd i løpet av de atten siste årene. Kanskje vise til omstendighetene, til den kristne amerikanske stat, til den levende personligheten til Paul Fleming og til motet og visjonen misjonærene hadde. Men de tar feil; for den rette forklaringen er - Gud. Vi tror at det eneste Gud ønsker er en handfull menn og kvinner som stoler fullstendig på Ham, og er lydige mot Ham. Han ønsker kanaler.

FØRSTE DEL

ET REDSKAP BLIR FORMET

Det var året 1940. Krigen i Europa hadde forverret seg. De franske og britiske hærer hadde blitt presset tilbake med rå makt - de franske var fullstendig beseiret og de britiske var ute av det europeiske kontinent.

Høyeksplosive brannbomber hadde begynt å regne ned over byene i Storbritannia og Europa. Den sivile befolkning hadde begynt å venne seg til et liv hvor de sov i tilfluktsrom og kom tilbake og fant hjemmene sine i ruiner neste morgen. Snart møttes hærer i den nordafrikanske ørken hvor de lekte en slags "gjømme-og-lete" lek. Men krigsskyene lå ikke bare over Europa og Nord Afrika; I Kina hadde det også ulmet lenge. Og i Japan fylte drømmen om erobringer de fanatiske sinn hos de gule "krigs-herrene". Snart ville de kaste Amerika og resten av verden inn i en verdenskrig.

Dette var ennå ikke kommet i gang da historien vår startet langt oppe i jungelen i Malaysia. Der merket de bare skremslene fra krigen. Men i en annen krig - en krig som hadde evigheten for øyet - kjempet en ung, høy misjonær som snart skulle bli et offer. I tre år hadde Paul Fleming holdt stand mot malaria angrep, og nå var de siste krefter snart oppbrukt. Det så ut som han var en slagen mann. "New Tribes! (nye stammer)." Disse ordene var stadig på hans lepper. Han hadde alt kommet i gang med å nå dem, men nå så det ut som han måtte gi seg. Slik forteller han om seg selv:

"Jeg våknet en natt og svetten drev av meg. Jeg hadde feber. Fort sjekket jeg temperaturen og tok kinin. Flere timer gikk, men smerten bare økte. Feberen brant i hele kroppen. Om morgenen var tilstanden blitt kritisk. Jeg hadde prøvd all malaria-medisin vi hadde. I løpet av dagen opplevde jeg det forferdeligste angrep av malaria jeg noen gang har hatt.

Til slutt kom legen, og etter å ha undersøkt meg, bestemte han seg for å legge meg inn på sykehuset. Kona mi, Cherill, og en god venn av meg, fikk meg på plass i den gamle Forden vår. Vi la i veg på den 13,5 mil lange turen nedover den bratte, kronglete jungelveien til statens sykehus. Jeg hadde aldri følt meg så elendig noen gang. Jeg prøvde å oppmuntre meg selv med å tenke på nye stammer jeg kunne nå når jeg ble frisk, men alt syntes å være håpløst. Fremtiden var mørk. Dette var nok min siste kjøretur, sa jeg til meg selv. Så syk som jeg var nå, og så mørk fremtiden syntes, kunne det ikke være noe annet svar - jeg kom til å dø. Det hjalp ikke om jeg tenkte på at Cherill måtte ta den lille gutten vår og reise tilbake til Amerika alene."

MYSTISK SYKDOM

"Etter en tøff kjøretur igjennom tropisk regnstorm, kom vi endelig fram til sykehuset. Legene gjorde alt de kunne for å finne ut hva slags feber jeg hadde. For det første, var kroppen min forgiftet av all medisinen jeg hadde tatt. Legene kunne ikke stille diagnosen min, men merkelig nok forandret jeg meg til det bedre etter noen dager. Legene sa jeg måtte forlate det tropiske klima til jeg hadde fått kreftene tilbake. Jeg var skuffet og kunne ikke tro det var rett å forlate landet nå. I flere måneder hadde jeg sett fram til å dra opp til de nye stammene - stammer som holdt til langs grensen mot Burma. De hadde aldri hørt evangeliet.

Jeg forsto ikke at Herren brukte denne alvorlige sykdommen til å forandre livskursen fra hva jeg hadde planlagt å gjøre. Da vi reiste hjem til Amerika, følte det som et nederlag. Vi hadde ikke lagt tilside penger for en slik nødsituasjon, men måten Herren ordnet med det vi trengte til returen på, var en annen indikasjon på at Han hadde en hånd med i dette.

Vi forlot ikke den malayiske halvøy i noen herlig stråleglans. Det var så vidt jeg kunne samle nok krefter til å komme over til halvøya, og så videre hjem. I løpet av årene vi hadde arbeidet ute på feltet, hadde vi et helt bestemt prinsipp vi levde etter. Vi hadde håpet at ved å leve ut livet for Jesus Kristus (og det på tross av motstand) ville vi få se Herren rettferdiggjort på en eller annen måte; men

også på dette området følte vi nederlag. Menneskelig sett hadde vi et ønske om å stå på og si "bare vent så skal du få se", men det var håpløst nå når jeg var helt avkreftet."

OVERBEVISNINGEN BLIR TESTET

"Helt siden første gang jeg i oppriktighet tok skrittet for å leve for Herren, hadde jeg trodd at en vil gå seirende ut om en holder kompromissløst fast på Jesus Kristus sine prinsipper; at en ikke behøvde å drive med religiøs politikk for å komme noen vei; at det alltid lønte seg å forkynne det som lå en på hjertet selv om dine beste venner var uenige. Mange ganger var det blitt lagt press på oss om å gå i kompromiss. Vi var blitt bedt om ikke å være så frittalende, eller at vi hadde alt for store forhåpninger, og at Gud ikke ville arbeide på denne måten. De sa, "Lev, og la leve" - ganske logisk, men jeg var overbevist om at åndelige feiltrinn fulgte alle som gikk i kompromiss og slo av på det syn Gud hadde gitt dem. Min overbevisning var at om jeg ikke kunne bli en stor misjonær, kunne jeg iallfall leve helhjertet for det som lå meg på hjertet.

Det var ikke mange som møtte opp for å ta farvel med oss da vi gikk ombord i båten. Alle guttene vi hadde fått ledet til Kristus og hatt åndelig fellesskap med, var ikke der. Noen av dem som stadig hadde advart oss mot at vi ikke måtte være så altfor ivrige og nidkjære, mente at de nå hadde fått bevis for at de hadde rett. Vi forlot tropene på et tidspunkt da krigsfaren hang som en trussel over dette store landet. Vi var på vei tilbake til Amerika, men jeg frydet meg ikke særlig ved tanken. Jeg mente Gud burde ha anerkjent vår iver og oppriktighet på en annen måte. Jeg følte at Herren hadde lagt et levende håp inn i mitt hjerte, og nå så det ut som alle håp var blitt knust. Jeg ville at Gud skulle vise sin makt for alle dem som sa at dette var umulig. Å, hvor glad jeg er for at Gud ikke bare tar tid til å anerkjenne mennesker, men Han anerkjenner sitt Ord, og det på et tidspunkt da det gir mest herlighet og ære til Hans Navn.

Jeg hadde trodd at en person vinner seier dersom han holder seg kompromissløst til Herren Jesus sine prinsipper; at en ikke trenger å drive med religiøs politikk for å komme videre."

Disse ord karakteriserer Paul Fleming, men det så en stund ut for at Paul Fleming tok feil. Hans hjemreise var svært forskjellig fra hans utreise den 7. februar, 1937, da han og Cherill hadde vinket til flokken av venner, mens det regnet fargede papirstrimler og lykkerop. Mor og far Fleming ville vinke til dem fra piren på vestkysten av Amerika. Paul hadde lengtet etter å tjene Herren som misjonær! Han så med engstelse på det å måtte dra tilbake til Statene! Mens han var ute på feltet, sa han, "Jeg blir mer og mer klar over hvilken herlig velsignelse Herren har utøst over meg, så uverdigg, og likevel er jeg topp privilegert. Det å være på feltet var som en drøm. I de varme tropiske nettene kunne jeg oppleve noe som følte som et forferdelig mareritt. Jeg kunne drømme at jeg var tilbake i Amerika igjen. Det var en forferdelig følelse, men du, for en lettelse det var å våkne og høre de merkelige jungellydene og oppdage at jeg fremdeles var i Malaysia! Jeg var helt imponert over alle anledningene Herren hadde gitt oss til å vitne. Tenk om jeg hadde gått glipp av alt dette!"

Men det hadde ikke vært slik bestandig. Kanskje det aldri hadde blitt slik heller, om det ikke var for bønnene til en gudfryktig mor. Førsteintrykket hun gir på et fotografi i et av de gamle eksemplarer av "Brown Gold", er en stille, gammel gråhåret dame som minner om lavendel og gamle kniplinger; men ved nærmere ettersyn gir hun et annet inntrykk. Det er noe fast og bestemt ved holdningen hennes, med hodet litt på skrå ser hun på deg med et skarpt blikk fra sidene i BROWN GOLD. "Som gutt," fortalte Paul, "ga jeg henne mange år med bekymringer. Derfor ville jeg gjerne at Herren skulle bruke mitt liv slik at hun også kunne glede seg over velsignelsen.

Jeg angret virkelig alle de år jeg hadde gitt henne grunn til bekymringer. Min mor var knust fordi jeg ikke ville vende om til Herren. Så lenge hun kunne, tok hun meg trofast med på møter. Hun prøvde å snakke med meg om Jesus, men jeg ville ikke høre på. Når ikke noe annet nytt, holdt hun

fram i bønn. Hun levde for en ting, og det var at hennes liv måtte være til nytte for Herren, og at alle de fire barna måtte møte Jesus og tjene Ham. Hun skammet seg aldri ved Kristus og vitnet for Ham overalt der hun var. Ingen kom til huset vårt uten å få høre om veien til frelse. Jeg likte ikke å gå på møte sammen med mor, fordi hun kunne reise seg opp og vitne - og også be om forbønn for sin lille sønn som satt ved siden av henne. Var hun på en offentlig kafé, ba hun alltid, og jeg var forferdelig flau fordi jeg syntes hun ba altfor høyt.

Mor elsket mennesker. Natt og dag kunne hun gå lange strekninger for å hjelpe en eller annen som var syk; gå med mat til dem eller gi annen hjelp. Hun hadde venner blant jøder og katolikker så vel som protestanter, men det var alltid en ting som var viktigere enn deres vennskap - hun lot aldri noe hindre henne fra å fortelle dem om Jesus Kristus. For meg var hun et levende vitnesbyrd, og realiteten i hennes frelse var bevis godt nok for meg om at det måtte finnes en Gud. Likevel var jeg ikke villig til å tjene Ham.

Det hente at jeg kom hjem fra skolen etter å ha spilt ball eller vært med på idrettskonkurranse. Jeg husker en gang jeg viste mor noe jeg hadde vunnet. Jeg var så stolt av meg selv, men jeg merket at mor ikke ble like begeistret som meg. "Jeg vant førstepremien, mamma." sa jeg, men hun bare snudde seg mot meg, la armene rundt meg og sa, "Paul, en gang vil du tape og da vil de ikke bry seg mer om deg." Så fortalte hun meg at det du vinner i denne verden, ikke betyr mye. Hun sa at det var bare en ting hun virkelig ønsket å se meg vinne; egentlig var det bare en gave hun ville jeg skulle komme hjem med; det var bare en ting som virkelig ville gjøre henne glad - det ville bli når jeg lot Jesus Kristus komme inn i mitt hjerte. Etterpå dro hun opp forkleet sitt og tørket tårene vekk fra øynene sine, og så fortsatte hun med arbeidet sitt.

En kveld jeg hadde vært ute sammen med noen venner, kom jeg hjem engang utpå morgenen. Jeg prøvde å snike meg stille til sengs for ikke å vekke mor. Jeg ville ikke at hun skulle vite at jeg hadde vært så lenge ute. Jeg sovnet, men ble snart vekket. I mørket kunne jeg se noen som knelte ved siden av sengen min og ba. Mor hadde ikke sovet. Hun hadde vært oppe og bedt til jeg kom hjem. Jeg kommer aldri til å glemme den natten. Det at hun viste så stor omsorg for meg, var som et spyd i hjertet mitt. Jeg ga ikke mitt liv til Kristus den natten, men jeg takker min Gud i dag fordi jeg hadde ei mor som var mer interessert i at jeg skulle være noe for Jesus Kristus enn at jeg skulle bli til noe stort i denne verden!

Hun fortsatte med å be, ikke bare i noen uker eller måneder, men flere år. Jeg var nesten tjuefem før jeg virkelig ga mitt liv fullt og helt til Herren. En gang fortalte hun meg at lenge før jeg var kommet til verden, innviet hun meg til Herren, og så ba hun i tjue-fem år før hun fikk se resultatet av sine bønner. Hun kunne ikke ha gjort mer for meg enn hun gjorde. Hun ville det beste for livet mitt, Guds evige velsignelse. Jeg kunne aldri takke henne nok for hennes trofasthet mot meg.

Men på den tiden var jeg svær fornærmet over at mor stadig minnet meg om de åndelige ting. Jeg hadde ikke noen spesielle talenter, heller ikke var jeg sett på som en som utmerket seg i vår familie med fire barn. På den andre side, kan jeg fremdeles høre mor si, "Hvis du fortsetter slik som du gjør nå, vil du aldri utrette mye." Hun viste til min eldre bror med stolthet - han gjorde alt riktig og jeg gjorde alt galt. Når jeg ser tilbake, er jeg klar over at da mor sa at jeg aldri ville utrette mye, var det med et lite forbehold."

INTERESSERT I SPORT

"Vi gikk i en svensk frikirke. Selv om jeg forsto en god del svensk, ville jeg ikke forstå predikanten når han talte, og for meg var dagen vanligvis kjedelig. For å få noe interessant ut av den, kom jeg ofte i trøbbel. Jeg hadde en god venn som het George Strøm, og når mødrene våre lot oss sitte nært nok, hadde vi en lek vi pleide å leke når møtet var for kjedelig. Vi pleide å slå opp i registeret på de gamle svenske salmebøkene, og så kappes om hvem som først kunne finne siden

salmene sto på. Vi merket av hvem som vant bakerst i bøkene. Jeg husker spesielt en gang, etter at det hadde skjedd noe, den gamle svenske predikanten ristet på hodet og sa, "Håpløst tilfelle." Jeg er sikker på han så på meg.

Jeg var svært interessert i sport. Jeg spilte baseball, og håpet at jeg en dag skulle bli fotballtrener. Mange ganger har jeg fått høre at jeg så ikke akkurat ut som noen misjonær, og at jeg slett ikke kunne være skapt for en slik jobb. Det var kanskje andre ting jeg kunne gjøre - men aldeles ikke noe misjonsarbeid. Da jeg var yngre, hadde jeg ofte tenkt på å bli misjonær."

MR OG MRS MEADE

"I nabogaten til hvor jeg bodde i Los Angeles, bodde det et eldre misjonærpar, Mr. og Mrs. Meade. De hadde vært ute i Afrika i mange år for en metodist-misjon. Nå var de for gamle til å reise ut, men de hadde fremdeles gløden for denne store oppgaven å nå verden med evangeliet. De var noen snille, gamle mennesker med hvitt hår. Det gikk lenge før jeg kunne komme over at alle misjonærer skulle ha skjegg, for Mr. Meade hadde langt, hvitt skjegg. Han fortalte mange spennende historier fra misjonsmarken. En fortelling levde i tankene mine i lang tid. Han fortalte om tusenvis av små mennesker som strevde og bar byrder både dag og natt. Det høstes fantastisk ut - små mennesker som kunne bære byrder mange ganger tyngre enn sin egen vekt. Historien endte med å avsløre at disse "små menneskene" var afrikanske maur.

Som ung var jeg alltid klar over at jeg burde være en god kristen, men jeg fikk svært lite oppmuntring til å ta skrittet til å tjene Gud av hele mitt hjerte. Jeg hadde hørt noen menn si, "Vel, jeg fraråder unge kristne å reise ut som misjonærer, men hvis de vil reise på tross av mine advarsler, så vet jeg at Gud vil at de skal dra og at de vil lykkes." Vel, jeg er overbevist om en ting - Djevelen gjør alt han kan for å fraråde mennesker også. Jeg vil ikke være på samme side som han."

FRELST, MEN SÅ IKKE GUDS PLAN

"Jeg var ikke særlig flink til å uttrykke mine følelser, fordi jeg var svært alminnelig. Når det gjaldt engelsk og grammatikk, vet jeg at det var bare så vidt jeg sto. Men en ting var klart - Herren talte til mitt hjerte. Jeg tenkte at det ville være fint om jeg kunne tjene Herren, men det var ikke mye jeg kunne gjøre. Jeg er sikker på at hadde det ikke vært for mine gudfryktige foreldre, ville jeg fremdeles være mer imponert over menneskenes betydning enn over Kristi realitet. Men var det noe mor innprentet i meg, så var det at Gud hadde all makt, og det eneste jeg hadde å gjøre var å overgi meg til Ham. Det virket altfor godt til å være sant, at Gud ville bruke meg. Periodene jeg ønsket å bli brukt av Gud syntes å være kortvarige, så glemte jeg det igjen.

Jeg ønsket oppriktig å være en god kristen noen ganger, men jeg "holdt ikke ut", eller noe lignende, og så var jeg tilbake der jeg begynte. Jeg gjorde mange feil - og da måtte jeg jo bli "frelst på nytt", ble det sagt. Etterhvert som jeg ble eldre, ble jeg mismodig da jeg forsto at jeg ikke hadde det som skulle til for å bli en god kristen. Jeg tenkte at jeg kom til å være langt borte fra Gud når Jesus kom tilbake likevel, så hvorfor prøve? Det var ikke så ofte jeg virkelig ønsket å tjene Herren, men så var jeg heller ikke tilfreds. Jeg prøvde så godt jeg kunne å finne på noe som kunne gi meg spenning og glede.

Jeg tok imot Jesus da jeg var i ti - elleve års alderen, i Åpen Dør - kirken i Los Angeles. Det var Dr. Frech Oliver som talte. Jeg var fullt klar over at det var Den Hellige Ånd som hadde virket i meg så jeg følte meg dømt i hjertet, og jeg overgav livet mitt til Ham. Jeg satt sammen med mor oppe

på galleriet. Jeg ville ikke gjøre det offentlig eller si noe til henne, men jeg klarte ikke å hjelpe meg selv. Når jeg nå ser tilbake, ville jeg ha gitt mye for å få vite på det tidspunkt, at det Herren gjorde i mitt liv den gangen, var varig, for det så ut for at så mange år av mitt liv var bortkastet.

Jeg hadde gitt opp alt som hadde med kristendom å gjøre da Paul Rader kom til Los Angeles for å ha en kampanje. Han var en mann som jeg så opp til. Som liten gutt hørte jeg på ham med stor interesse, da han kom til Trinity Methodist Church i Los Angeles som president for The Christian and Missionary Alliance. Han var virkelig en mann. Han hadde vært en stor fotballspiller - en av de største på sin tid. Han hadde kjempet om premiene. Jeg likte å høre på når han prekte; så da han kom til Los Angeles, dro jeg for å høre ham. Mens jeg hørte på, sa han noe som jeg aldri hadde hørt før, og det var at når Jesus kommer inn i hjertet, virkeliggjør Han seg selv. Når du blir født på ny, gir Han deg en ny natur, og ingenting kan forandre på det. For første gang i livet kunne jeg forstå Guds Ord. Nå forsto jeg hvorfor jeg aldri kunne bli glad og tilfreds - hvorfor jeg ikke var glad den kvelden. I virkeligheten hadde jeg hørt Gud til hele tiden, men jeg prøvde å gjøre ting på min egen måte, og det gikk bare ikke."

NÅ ELLER ALDRI

"Den kvelden bøyde jeg meg for å innvie mitt liv. Jeg forsto at nå når jeg tilhørte Herren, var det min oppgave å følge Ham. Etterpå reiste jeg meg, og den første som tok meg i hånden var Paul Rader. Jeg fortalte ham at jeg ville bli predikant, og han svarte nokså likegyldig, "Gå igang." Jeg tenkte, "Det var rart. Hvorfor gir han meg ikke noen oppmuntring?" Men Herren visste hva jeg trengte. Nå når jeg var bestemt på å gi mitt liv til å tjene Gud, ville jeg likevel stole på mennesker, for jeg trodde at mennesker kunne hjelpe meg til å bli en slik tjener. Det var flere som ville hilse på meg, så jeg gikk videre.

Det gikk noen måneder, og møtene fortsatte i det store tabernaklet. Det var en god tid, for jeg fikk høre på forkynnelse som gikk rett inn i mitt hjerte. Jeg ville tjene Herren på en eller annen måte, men hva skulle jeg gjøre? Grupper av mennesker gikk ut for å innby mennesker til møte, og jeg liksom hang på. Noen ganger fordi jeg hadde bil og kunne kjøre gruppen. Vennene mine fikk anledning til å synge og lede møter og vitne og tale, men jeg var altfor blyg til å si noe - dødsens redd for å bli spurt om noe slikt, likevel ville jeg så gjerne; men ingen gav meg anledning til det. Jeg tenkte, "Det er best jeg begynner på bibelskole." Dermed begynte jeg på The Bible Institute i Los Angeles. Min søster som hadde bedt om at jeg måtte gi livet mitt til Herren, hjalp meg med penger. Hun kjøpte også et trekkspill til meg, så jeg tenkte, "Nå vet jeg en måte å tjene Herren på - jeg vil lære å spille trekkspill." Men fremdeles hadde jeg så stor skrekk for å stå foran en forsamling at det var nesten umulig for meg å spille trekkspill. Hendene mine skalv, og jeg kunne ikke finne knappene.

Jeg husker en gang jeg ble invitert med for å spille trekkspill i en mexikansk misjon. Jeg klarte å spille bare to, tre sanger. De hadde ikke særlig greie på musikk, for da jeg hadde kommet meg igjennom den første sangen, klappet de helt til jeg spilte en til. Kan du tenke deg hvor pinlig det var for meg da de klappet til jeg hadde spilt den tredje. Siste gangen spilte jeg feil flere ganger, men kom meg igjennom på et vis - og da jeg var nesten ferdig, klappet de igjen. Jeg kunne bare litt av en annen sang, og jeg spilte det jeg kunne og stoppet med det. Vel, de fortsatte å klappe! Jeg var glad det fantes slike mennesker, for de var virkelig til god oppmuntring for meg. Men en oppgave som passet mine ønsker, kom aldri, og jeg tror det var fordi jeg ventet på hjelp fra mennesker og ikke fra Herren.

Paul Rader flyttet fra California tilbake til østkysten igjen, etter at han hadde lidt store tap og blitt mye kritisert. Men han hadde etterlatt seg noe i tusenvis av unge hjerter - et ønske om å bli brukt av Gud. For min del lå dette ønsket der enda, men spørsmålet var, "Hvordan?" En stor dag i mitt liv var den dagen jeg fikk et brev hvor det sto at jeg kunne dra tilbake og arbeide sammen med Paul Rader i Fort Wayne, Indiana. Paul Lilyquist, sønnen til en av de kjente pastorene i den svenske

frikirke, var også berørt av forkynnelsen til Paul Rader. Sammen dro vi gjennom det snødekte Wyoming og andre deler av midtvesten, til vi kom til Fort Wayne."

VILLIG TIL Å GÅ

"Jeg husket noen år tidligere da jeg hadde skrevet til Mr. Rader og spurt om jeg kunne få arbeide sammen med ham. Det ble ikke noe av det den gangen, så nå følte jeg at dette var det beste som kunne ha skjedd i mitt liv. Jeg var ikke på noen måte stor eller betydningsfull, og nå skulle jeg få være sammen med en mann som (jeg ble mer og mer overbevist om) virkelig elsket Herren og elsket sjelene. Jeg bodde i hjemmet hans. Jeg passet kyllingene på gården, hadde ansvaret for gutteklubben og ungdomsarbeidet. Jeg var begeistret over å være med i Herrens tjeneste. Jeg fikk seks dollar i uken og hus og mat. Oppgavene økte stadig.

Tanken om å bli misjonær lå et sted bakerst i mitt sinn, men jeg kom lenger og lenger bort fra den. De holdt store misjonskonferanser i Fort Wayne Gospel Tempel. Jeg fikk også anledning til å tale der, og jeg følte jeg kunne være til hjelp for misjonærene ved å være hjemme. Alltid når de hadde en misjonær til taler og det ble utfordret til å gi livet sitt til Herrens tjeneste, reiste jeg meg. Jeg var rede om Herren hadde bruk for meg. Jeg var villig.

En kveld tok Mr. Rader meg i å være uoppmerksom. Han var svært vennlig og kom ofte med humoristiske bemerkninger til Paul Lilyquist og meg når vi gikk og arbeidet på gården. Han spurte om jeg ville overta oppgaven hans. Han sa han skulle til Detroit på et møte. Jeg trodde ikke han mente det alvorlig, så jeg sa likegyldig, "Så klart; har du bruk for hjelp så bare si fra." Men da jeg ble klar over at han mente alvor, begynte hjertet mitt å dunke hardt. Det var et onsdagsmøte, men jeg hadde aldri tatt et slikt møte før. Vel, jeg måtte nok bare ta det nå, og i oppriktighet ba jeg Herren om å hjelpe meg. Jeg skalv under hele møtet.

Jeg er sikker på jeg ikke kunne ha funnet et sted der det var mer lagt vekt på verdensangelisering. Likevel var jeg mindre opptatt med at det gjaldt meg. Jeg var fullstendig tilfreds med tanken på at jeg skulle bli pastor. Senere har jeg oppdaget at dette er en vanlig tilbøyelighet blant unge mennesker som vil gi livet sitt til å tjene Herren. De velger det som utfra et naturlig standpunkt synes å være det beste - pastor i USA - og jeg var ikke noe annerledes.

Det gikk flere måneder, og min kurs så ut til å forandre seg. Ting skjedde som fikk meg tilbake til California. Da jeg forlot Fort Wayne, Indiana, var jeg fast bestemt på å komme tilbake igjen, men etter at jeg kom til California, så det ut til å være umulig for meg. Jeg var forlovet og skulle gifte meg, og hun jeg skulle gifte meg med var lærer i Woodland, California. Vi hadde ikke bestemt datoen for bryllupet enda, og det var mange grunner til at jeg ikke var tilfreds med situasjonen. Etter at jeg forlot Paul Rader, var det som jeg var ute av alt kristelig arbeid for alltid. Jeg ville tilbake, men kunne ikke reise. Jeg følte meg elendig. Hjemmet mitt var i Los Angeles, men samtidig ønsket jeg å være nærmere min forlovede som var oppe i den nordlige delen av Sacramento i Woodland."

TAPTE ANLEDNINGER

Til slutt fikk jeg jobb i et raffineri hvor de fjernet farge og lukt fra olje som ble brukt til matfett og margarin. Jeg fant et sted hvor jeg kunne bo alene. Hver uke arbeidet jeg forskjellige skift - jeg måtte arbeide dagskift, kveldsskift og nattdrift. Jeg følte meg svært ulykkelig, for jeg skjønnte at noe var galt. Jeg følte det ikke som en som skulle gifte seg; jeg var helt elendig. En del av arbeidet mitt var å pumpe olje opp i store beholdere hvor den ble raffinert. Ofte tok det et kvarter eller mer å vente på at oljen skulle flyte gjennom rørene. Mange ganger var det natt eller tidlig morgen når jeg sto der og skrudde på kranene og ventet. Jeg ba Gud om å løfte byrden, eller hva det nå var, av mitt

hjerte. Jeg visste bare at jeg ikke var glad. Ti måneder gikk, og det virket som alt ble verre jo mer jeg ba. Jeg gikk på møte og alle steds hvor de hadde bønnemøter, med håp om at noe skulle skje i mitt hjerte. Jeg fant ikke hjelp noe sted.

Seks måneder senere sto jeg på en plattform over gulvet i det store raffineriet. Sammen med en gammel mann holdt jeg på å rense en filterpresse - en stor ting omtrent fire fot i firkant. Den besto av mange stålplater dekket med kanvas og boltet sammen. I andre tanker ville de blande leire og sot med olje, riste det og la det renne gjennom disse pressene under trykk. Leiren, soten og andre urenheter ville bli igjen i pressen, og den raffinerte oljen renne igjennom. Ofte tenkte jeg, "Jeg går visst igjennom en slags raffineringsprosess selv også." Den kvelden, mens jeg dro de store stålplatene tilbake, la jeg spesielt merke til den gamle mannen som dro plater på den andre siden. Han var omtrent sytti-fem år gammel. Han var sett på som "et null" av alle i raffineriet. Han hadde arbeidet her fra tid til annen i mange år. Han eide ingenting, var uteligger, en typisk lykkejeger. Han arbeidet så lenge at han hadde penger nok til å klare seg, og så dro han ut i Californias villmark for å lete etter gull. Hver gang kom han tilbake nedbrutt og arbeidet en stund igjen. Han var blitt krumbøyd og var så gammel at det var ikke mye han klarte å gjøre.

En gang hadde min mor nevnt en mann som levde et dårlig liv og sagt at jeg kom til å bli som ham om jeg ikke lot Herren få sin vilje med livet mitt, men aldri hadde jeg sett det så klart som da jeg så denne gamle mannen som sto foran meg. Jo, han var akkurat et eksempel på hvordan jeg kom til å bli. Jeg var ikke begeistret. Det var som jeg ikke hadde noe å leve for. Tanken skremte meg, og jeg følte et indre opprør. Jeg sa til meg selv, "Jeg kan ikke bli som denne mannen - jeg kan bare ikke. Jeg vil at Herren skal ha mitt liv."

"HERRE, JEG VIL KOMME I GANG"

"Den kvelden sa jeg til Herren at jeg ville reise ut fra USA og forkynne evangeliet et eller annet sted før et år var gått. Jeg hadde ikke vært på misjonsmøte, og ikke hadde jeg tenkt på det heller; men det var akkurat som når denne desperate følelsen grep mitt hjerte, var det det eneste jeg kunne gjøre. Jeg sa til Herren at jeg ville reise, men det rareste var at byrden som hadde trykket meg ned i månedsvis, var borte. Jeg følte en indre fred. Noen mennesker vil at Herren skal gi dem fred og seier før de tar et skritt i tro. De vil ha vissheten, men ikke handle i tro. Vel, jeg opplevde en fred, tillit og besluttsomhet som jeg aldri før hadde opplevd maken til.

Jeg eide ikke et rødt øre, men jeg visste at jeg kom til å forlate USA innen et år. Jeg bekymret meg ikke om noen ville hjelpe meg eller ikke. Den kvelden og i dagene som fulgte, var jeg helt overbevist om at Gud var i stand til å gjøre det umulige. Jo da, jeg hadde reist meg mange ganger på misjonsmøte og var villig, men nå fikk jeg se at det var ikke bare opp til Herren - Han ville at jeg skulle ta et skritt. Jeg hadde ikke fått noe spesielt "kall." Jeg tenkte aldri på det. Heller ikke hadde jeg noen "åpenbaring" eller "drøm."

MANGE TING SKJER

"Dagen etter at dette skjedde, fikk jeg et luftpost-brev med tilbud om en mye bedre jobb; med dobbelt så mye i lønn eller mer. Jeg tok kontakt med Cherrill, min forlovede, og sa at vi skulle gifte oss i juni og reise ut på misjonsmarken før året var omme. Hun kom ned for å ta farvel før jeg dro til Los Angeles, der jeg skulle være de siste månedene før utreisen. Vi kjørte tur langs San Francisco Bay. Jeg pekte utover mot The Golden Gate og sa til henne (med en tillit som bare Gud kunne gi) at før året var omme, skulle vi seile ut gjennom The Golden Gate!

Jeg visste ikke om en eneste person utenom min familie, som var interessert i at jeg skulle bli misjonær. Jeg kjente ingen som hadde noen tillit til meg, men det syntes å være uvesentlig. Måten

Herren hadde handlet med meg på var svært konkret. Jeg ville dø for Ham og gå igjennom hva som helst, fordi Han hadde gitt meg fred i hjertet. Han hadde latt meg erfare noe jeg aldri hadde visst om før - tillit til Hans mulighet til å gjøre det umulige. Jeg lærte en ting: Å vite hva Gud ville hadde ikke kommet gradvis, men det kom da jeg var desperat og villig til å satse alt på Jesus Kristus. Om bare flere misjonskandidater kunne lære å følge Herren i stede for å følge menneskelig logikk! Vel, dette var for meg en stor seier, men det lå kamper foran - prøvelser og problemer.

Jeg fikk det ene lønnspålegget etter det andre. Jeg tjente mer enn jeg hadde gjort noen gang. Jeg ble spurt om jeg ville ta imot dette tilbudet nå. Jeg hadde bruk for penger, ikke sant? Det ville bli til god hjelp ute på misjonsmarken. Men jeg ville få problem med tidsfristen. Jeg hadde jo lovet Herren at jeg ville reise før et år var gått.

Cherrill og jeg ble gift i Country Church i Hollywood, California. Mens vi forberedte bryllupet, kom jeg i prat med Dr. William B. Hogg som var pastor i denne kirken. Han hadde vært svært vennlig, og jeg hadde blitt rikt velsignet av hans forkynnelse tidligere. Jeg fortalte ham at jeg hadde planer om å reise ut som misjonær. Da sa han noe som fikk meg til å måpe. Han sa, "Paul, vi har ventet på at Den Hellige Ånd skulle legge det til rette. Vi vil stå bak deg når du reiser ut, og gi deg all støtte." Der på stuen hans denne ettermiddagen visste jeg ikke enten jeg skulle le eller gråte. Dette var det første beviset på at Herren hadde forberedt noen andre. Da jeg gikk ut av huset hans, var det som jeg svevde. Jeg var så imponert over at Herren hadde talt til noen andre. Men jeg var ikke klar over da at en av de største testene i dette misjonseventyret, enda var i vente.

Jeg reiste ikke rundt til alle kirkene jeg kunne ha besøkt. Min kone var medlem av baptistkirken i San Jose, så vi dro dit. Og en søndagsmorgen ble vi også presentert for forsamlingen i det store teltet Dr. Hogg hadde i Hollywood. Jeg tror vi besøkte en kirke til. Jeg visste lite om hvordan andre opprette kontakter, men jeg følte at Herren ville hjelpe oss uten slike. Jeg hadde tenkt på om jeg skulle få meg en jobb, for jeg følte det som en fornærmelse å ta imot penger fra andre mennesker. Ofte følte jeg at de mente jeg hadde en viss forpliktelse for pengene de hadde gitt meg. Men Herren ville ikke tillate dette, og det er jeg glad for, for jeg lærte en lekse ved at jeg fikk gaver fra andre mennesker. Det ydmyket meg og gav dem anledning til å være med i arbeidet.

Vi bestilte billetter og var klar til å reise. Det var gått litt over elleve måneder siden Herren tok meg til behandling oppe i raffineriet."

VANSKELIG Å GODTA

"En dag fikk jeg beskjed over radioen at Dr. Hogg var svært syk. De reknet ikke med at han kom til å leve. Nyheten uroet meg. Jeg følte meg forvirret. Det første jeg tenkte var, "Hvis han dør, hvem skal støtte oss da?" Jeg var ikke klar over at jeg hadde blitt så avhengig av dette løftet om støtte. Stolte jeg egentlig på Herren? Hvorfor ble jeg så oppskaket? Jeg husker at både Cherrill og jeg bøyde oss og ba inderlig til Gud. Jeg fant ut at det var lettere å stole på mennesker som Gud hadde skapt, enn å stole på Gud selv. Den dagen snakket vi ut med Herren, helt til vi følte Han fornyet vår styrke og tillit, og jeg fikk tilbake den freden jeg hadde opplevd så konkret oppe i raffineriet. Da hadde jeg gått uten å ha noe, og jeg var sikker på at Gud ville hjelpe oss. Så kunne vi vel være like sikre nå. Vi hadde fred, og nå fikk det gå som det ville. Det var med sorg vi mottok budskapet om at Broder Hogg hadde forlatt oss for å være hos Herren, men vi var beredt på å godta den innvirkning det kunne ha på våre misjonsplaner."

FLERE KAMPER

"Tiden for vår avreise nærmet seg, men hadde det nå vært én ting som ville hindre oss i å dra, det så ut til å være dusinvis. En kjent kristen leder kom på besøk til oss, og da han fikk vite at min kone og jeg var på vei ut til misjonsmarken, ville han vite om vi hadde noen garanti for økonomisk støtte. "Nei," sa jeg, "Jeg tror ikke noen vil garantere for oss." Meget bestemt fastslo han at vi absolutt burde skaffe oss garanti for at vi kom til å motta så og så mye hver måned, fordi det hadde hendt at misjonærer sultet i hjel. Jeg ville gjerne vite navnene på de misjonærene. Jeg trodde at et menneske ville sulte bare når det var på et sted Gud ikke ville det skulle være, så jeg hadde bare ett svar å gi, og det var at ingen ville garantere for meg, men jeg kom ikke til å bli hjemme av den grunn. Jeg ville prøve Gud, og var Han ikke i stand til å hjelpe meg, ville jeg henvende meg til den Gud-gitte sunne fornuft som jeg ble oppfordret til å bruke.

Vennen vår følte seg tilsidesatt og henvendte seg til folk i menigheten og stadfestet at vi kom til å bli en byrde for dem. Jeg sa til ham at jeg heller ville sulte enn å leve på dem, for det ville klart avgjøre om Gud var i stand til å møte våre behov. Det kom til å vise seg at Herren ikke velsignet menighetsmedlemmene med så store materielle verdier som de trodde. Det var bare så vidt de klarte å holde det gående selv de første årene vi var ute på feltet. Selv om de gav oss litt støtte, ville vi nok ha sultet om det var alt vi fikk.

Vi fikk laget noen kort hvor det sto trykt, "Misjonærer til Sumatra." Det var dit vi hadde tenkt oss. Jeg har ofte hørt at en må ha et bestemt sted og også mange andre ting klart for seg, før en kan reise ut på misjonsmarken. Vel, jeg trodde vi skulle ut til Sumatra, så vi fikk laget disse kortene. Jeg har aldri sett Sumatra og vet ikke hvordan det ser ut der. Det Herren var interessert i, var å få oss i bevegelse i riktig retning. Da vi kom til Singapore, gikk ferden videre nordover til Malaysia og ikke til Sumatra. Senere fant jeg ut at apostelen Paulus heller ikke visste hvor han skulle. Han trodde han skulle til Asia, men Herren forandret kursen hans.

Vi sultet aldri mens vi var ute på feltet, men vi levde heller ikke i noen luksus. Om vi hadde fått mer eller mindre enn det vi fikk, kunne det kanskje ha vært uheldig for oss. Men jeg lærte en ting sikkert - den Gud jeg tjente var Gud over det umulige. Jeg var ingenting til å begynne med, og Herren hadde ikke fått noen entydig anledning til å virke gjennom meg. Ofte sto jeg i veien for Ham. Mer enn en gang hadde jeg fortjent å bli latt tilbake ved veikanten, men Han fortsatte arbeidet på tross av meg. Jeg har en følelse av at mitt liv og alt det jeg har, tilhører Ham. Hvis det var så viktig å vinne mennesker, at Han ville dø for å nå dem, antar jeg at det er greit for meg å gå igjennom noen få prøvelser."

Det ville ikke ha overrasket noen om Paul Fleming ikke hadde lyktes. Uerfaren, uten misjonsutdannelse og ingen organisasjon i ryggen, kunne han like gjerne vekke motstand og fiendskap hos de innfødte, som motvilje hos misjonærene han skulle samarbeide med, ved sin ufornuftige entusiasme. Men Gud hadde en hensikt med det Han gjorde. På samme måte som Han hadde brukt morens bønner, gløden til Paul Rader og den vennlige interessen Dr. Hogg hadde vist, til å lede hans skritt så langt, så skulle nå en annen Guds mann komme til å krysse hans vei og gi ham ny oppmuntring til å fortsette den vei Gud hadde utpekt for ham.

HAN VAR GUDS MANN

"Jeg ankom Singapore tidlig i 1937 - ei lav, flat, fuktig øy. Bare tanken på å gå i land på ei slik øy var fæl nok, hva så med å oppholde seg der på ubestemt tid? Jeg var ny som misjonær og håpet at Gud ville bruke meg. Jeg husker at jeg undret meg over alt det nye jeg så da jeg ble tatt med gjennom de merkelige gatene i Singapore. Jeg var fascinert av alle nasjonalitetene jeg så, alle interessante menneskene - og jeg følte meg kvalm av de ekle luktene.

Vårt første stopp var på misjonshjemmet. Jeg var svært spørrende så vel som entusiastisk når det gjaldt vårt fremtidige misjonsarbeid. Jeg spurte altfor mye og ble satt på plass av noen eldre

misjonærer, som mente at jeg ikke skulle snakke "fag" i fritiden. Jeg ble forundret og mismodig over den holdning jeg hadde møtt. Jeg ble fortalt at jeg snart ville komme over denne entusiasmen. En gang hørte jeg de nevnte noe om "denne unge fyren som vil evangelisere verden." Jeg begynte å lure på om det var galt av meg å være så ivrig. Kanskje tok jeg det altfor alvorlig. Jeg ville komme over det, sa de. Kunne det være sant?

En kveld så jeg en eldre herre sitte i forværelset. Jeg ble meget overrasket over å oppdage at det var Dr. Robert A. Jaffray. Jeg hadde hørt om ham gjennom Paul Rader. Først visste jeg ikke om jeg skulle nevne hva som lå meg på hjertet, men vi hadde ikke snakket sammen lenge før jeg oppdaget at dette var ikke en mann som bare var interessert, men som var meget ivrig. Vi ble sittende i flere timer - til langt utpå neste morgen. Her var en mann som til og med var interessert i nye misjonærer. Vi hadde ikke pratet lenge før jeg oppdaget at han hadde mer visjon og iver enn alle de unge misjonærene jeg hadde møtt. Han var en gammel mann - men han hadde ikke "kommet over det" og var "still going strong." Han gav meg tro på at Gud også kunne bevare meg fra å komme over det.

Jeg kan aldri takke Gud nok for at Han lot meg møte denne mannen. Han var til hjelp for meg på utallige måter. Han kunne bruke flere timer på å prate om vanskeligheter i misjonsarbeidet. Jeg så aldri at han brukte mye tid på å snakke om andre ting. Jeg ble oppmuntret og følte vi utviklet bedre og bedre kontakt. Da han reiste fra Singapore, gav han meg en gave og sa at om han på noen måte kunne være til hjelp for meg, måtte jeg la ham få høre fra meg.

Jeg kunne aldri tenke meg at jeg noen gang skulle trenge hjelp av ham. I månedene som fulgte fikk vi god tid til å lære om arbeidet som hadde vært drevet på den malayiske halvøy. Vi ble klar over at det var en stor utfordring akkurat der. Mange av landsbyene var ennå unådde, ja, hele stater var unådde. Når dette var sannheten, var nok jungelområdene omtrent totalt uberørt. Jeg møtte flere problemer da jeg prøvde å få tillatelse til å arbeide i bestemte områder. De spurte hvilken misjon jeg representerte - og jeg kunne ikke henvise til noen misjon."

IVRIG ETTER Å BEGYNNE

"Jeg var ivrig etter å komme i gang med arbeidet, men oppdaget at jeg fikk problemer med noen av de lokale misjonærene. Jeg merket at jeg ble presset ut av alle fellesskap på grunn av tankene jeg hadde om hva som måtte gjøres. Etterhvert utviklet denne situasjonen seg til å bli uutholdelig. Den unge mannen som hadde kommet ut til feltet sammen med oss, bestemte seg til slutt for å forlate oss. De første misjonærene jeg møtte sa at vi kom til å få alle de andre misjonærene imot oss etter hvert. Det var ikke lett å akseptere vår posisjon. Min kone og jeg var nå alene, ingen brydde seg om oss. Vi kunne ikke ha fellesskap med de andre misjonærene uten vi gikk i kompromiss med visjonen vi var overbeviste om at Gud hadde gitt oss. Det var noen bitre dager.

Jeg ønsket å dra ut til et område hvor det aldri var blitt forkynt tidligere, men problemet var å opprette en forbindelse. Det var kun en mann jeg kunne komme på som hadde vært grei og virkelig hadde visjoner. Det var Robert Jaffray. En søndagskveld skrev jeg brev til ham. Det tok ti dager før han fikk brevet, og enda ti dager før jeg kunne få svar, men allerede neste dag da jeg skulle hente posten, fant jeg et brev fra Dr. Jaffray! Jeg ble overrasket og begeistret da jeg leste det. Han visste ikke at jeg hadde skrevet, og jeg visste ikke at han hadde skrevet. Han hadde ikke fått brevet fra meg enda - men hans brev var akkurat svaret. Han lurte på om jeg følte meg ledet av Herren til å hjelpe til med et nytt arbeide han håpet å komme igang med i Malaysia. For meg var dette absolutt Herrens ledelse.

Det varte ikke lenge før Mr. Jaffray kom over til Malaysia og vi kunne planlegge det nye arbeidet. Vi reiste oppover gjennom Siam-halvøya (Thailand). Det var noen herlige dager, for jeg lærte noe om hvordan denne mannen var i sitt hjerte. Gud velsignet på så mange måter. Mr. Jaffray tok flere turer til Malaysia, og arbeidet kom igang."

Og arbeidet kom igang! Paul Fleming hadde ingen anelse om hva Gud hadde i vente for ham. Malaysia, unådde jungelstammer, nye nasjonale menigheter som dro nordover til Burma og østover til Siam. Kanskje var det slike drømmer han gikk med, men det skulle ikke bli slik. Snart kom det første malaria-angrepet, og det andre og det tredje. Etterhvert begynte den robuste kroppen, som han en gang hadde vært så stolt av, å svekkes. "Jeg har ikke mye å gi," sa han en gang, "men jeg kan iallfall gi Gud en sterk og sunn kropp."

"Forgjeves prøvde jeg alle slags medisiner. Stadig levde jeg i frykt for et nytt angrep, nesten forfulgt av denne sykdommen som sakte men sikkert tappet meg for krefter.

På tross av denne plagen jeg hadde i kroppen, kunne jeg aldri glemme den verdifulle lekse jeg lærte gjennom det. "For når jeg er svak, da er jeg sterk!" Gud viste meg at Han ikke behøvde min sterke rygg eller mitt svake sinn, men det Han behøvde var en kanal som Han kunne arbeide gjennom. I tre lange år ble jeg stadig minnet på min svakhet."

Sakte men sikkert, arbeidet Gud etter sine hensikter. Paul Fleming hadde rett. Alt Gud behøvde var en kanal, og Han var i ferd med å bruke denne kanalen på en måte Paul Fleming i sin vildeste fantasi aldri kunne ha forutsagt. Gud formet sitt redskap.

ANDRE DEL

EN NY MISJON BLIR FØDT

Det kunne vært interessant og visst alt som skjedde i Paul Flemings hjerte under og etter reisen tilbake til Amerika. Men vi har ikke mange detaljer om hva han gjorde eller hvordan han hadde det. Noe vi vet, for å bruke hans egne ord, er at "Gud holdt oppe en brann inne i meg." Vi vet også at han hadde fred med Gud - en fred for at Gud ville gjøre noe spesielt. Han ville gi Paul Fleming anledning til å utfordre unge amerikanske menn og kvinner med den visjonen som brant i hans eget hjerte. Jobben måtte gjøres, og hvis ikke Paul Fleming selv kunne bli engasjert i den, kunne vel andre. Var det ikke nettopp dette han og Cherrill hadde bedt om der ute i Malaysia? Vi vet også at han hadde en filmframviser og en film eller to, misjonsfilmer som han hadde tatt i Malaysia, og menneskelig sett så dette ut til å bli redskapene som skulle åpne dørene til så mange kirker og kristne grupper for budskapet han hadde. Til å begynne med var ikke noen spesielt interessert i utfordringen hans, men misjonsfilmer var alltid populære. De trakk mange mennesker til misjonsmøtene.

Slik var det at en av passasjerene som gikk i land i San Francisco, var en stor mann med gammeldagse klær og et brennende hjerte og en filmframviser. Snart skulle budskapet og mannen gjøre inntrykk som langt overgikk interessen for film, for det var noe ved Paul Fleming som Gud brukte til å røre ved menn og kvinner på en måte de aldri hadde opplevd før. Det var som en av hans kolleger sa senere, Paul Fleming marsjerte etter musikk som vi andre ikke hørte, men rytmen av hans føtter begynte å uroe folk, og de var nettopp hemmeligheten - hans egne føtter marsjerte etter musikken. Det var ikke bare at han kunne holde en tale med god appell. Amerika var full av predikanter som kunne gjøre det. Det var at bak budskapet, var mannen; en mann som var helhjertet innviet til en sak; en mann som hadde fått en visjon og som brente for å gjennomføre en jobb; en mann som var lei av fraser og desillusjonert av humbugen i all "plattform-kristendommen" på hans tid. Han var mer profet enn lærer. Dramaet om disippelskap hadde virkelig appell til de kristne forsamlinger på denne tiden. Men det var en slags teater-appell, som varte så lenge dramaet om disippelskap var på scenen, eller plattformen, eller mellom permene på en bok. Disippelskap i det virkelige liv var annerledes.

Han reiste fra møte til møte og utfordret menn og kvinner over hele USA. Til å begynne med var responsen laber. Hundrevis, ja kanskje tusenvis, som var berørt av hans ord, begynte å signalisere at de var villige, ja til og med bestemt, på å følge Kristus til jordens ender, men som Gideons hær forsvant de like fort som de hadde meldt seg. For å si det med Paul Flemings egne ord, "Det så ut som de kristne egentlig ikke var opptatt med Guds store plan med å nå verden med evangeliet. Jesu store befaling om 'å gå' hadde ikke grepet hjertene til Guds folk som den skulle. Dette beveget våre hjerter til å be enda mer oppriktig om at Den Hellige Ånd måtte fylle og inspirere oss til å være med på å vekke menn og kvinner i Amerika for den Gud-gitte forpliktelse å forkynne evangeliet til hele verden. Vi hadde gitt våre liv til noe svært aktuelt. Det var ramme alvor og gjaldt evigheten."

Men mange var utilfredse. Spredt utover USA var menn og kvinner som Gud hadde gitt en hunger etter noe mer reelt enn det tamme livet det var å leke kristne. Paul Flemings liv og budskap så ut til å berøre virkeligheten, og et ekko lød i mange hjerter. "Jeg hungret," kunne en og annen si, "etter noe reelt, og når jeg fant det, var jeg villig til å gi hva som helst for det." Men så oppsto det et nytt problem. Å oppmuntre folk til å reise ut, var en ting. Å forklare hvordan de kunne gjøre det, var noe annet. Paul Fleming hadde ikke hatt den ringeste idé om å forme en misjon, men snart ble det klart at noe måtte bli gjort. Men hva? Paul Fleming var fremdeles uvillig til å danne en misjon. Var det ikke en eksisterende gruppe som allerede arbeidet med verdensevangelisering, som de kunne arbeide sammen med?

Paul forteller historien på sin måte, "I våre møter rundt om i USA, krysset vi veien til mange oppriktige unge menn og kvinner som var villige og rede til å følge Herrens befaling. Selv om elimineringsprosessen var enorm, var det mange unge som hadde tatt imot den store utfordringen til å

gå og hadde innviet sine liv til Herrens tjeneste. Vi prøvde å lede disse som ønsket informasjon, til steder hvor de kunne få misjonsutdannelse og hjelp med praktiske ting. Men mange var allerede utdannet; mange var allerede med i tjenesten. Nå hadde Herren vekket dem for det store behovet utenfor USA. De hadde våknet for Jesu Kristi store visjon, og nå søkte de en vei der deres liv kunne bli brukt til å utføre denne verdensomfattende oppgave."

UTFORDRINGEN TIL OSS

"Det var et problem hva en skulle anbefale til disse som gjerne ville være med i denne tjenesten. Misjonsselskapene som var evangeliske og drev pionerarbeid, og også var fundamentalistiske, hadde alt flere misjonskandidater enn de kunne sende ut. Selv hadde vi reist i tro, uten noe misjonsselskap eller gruppe bak oss, da alle dører så ut til å være stengt for oss. Vi kunne bare anbefale den veien som virket mest realistisk for oss - troens vei, der en stolte på Kristus i alle ting. Mange gav et positivt svar på å vandre med Herren på en slik måte for at Hans oppgave kunne bli utført. Her var mange liv overgitt til Ham. Vi følte også at vi sto overfor utfordringen selv.

Det gjaldt ikke lenger bare, "Vil vi be om at arbeidere må bli sendt ut til Hans høst?" men også, "Vil vi arbeide så vi kan se andre gå; vil vi ta vår del av byrden og hjelpe dem og oppmuntre dem til å gå?" På dette tidspunkt var jeg svært imot at et nytt misjonsselskap ble startet; det var ikke vår hensikt. Vi prøvde å finne en eksisterende gruppe som vi kunne samarbeide med. Vi trodde at vi hadde funnet svaret da en veletablert gruppe, som allerede hadde sitt misjonsprogram, inviterte oss til å arbeide sammen med dem. Det så lovende ut, for en slik gruppe kunne virkelig bli et springbrett. Vi ville ha noen hjemme som kunne representere oss, og som også ville utfordre flere til å reise ut. Det ville bli en skare av forbedere som sto bak oss. Vi ble nesten forbløffet da vi hørte at de kunne gi 25,000 dollar i året til hjelp i misjonsarbeidet. Dette virket som den store lykken. En slik gruppe gav oss akkurat den oppmuntring vi trengte. Nå følte vi, som Herren talte til, oss nærmere knytt til hverandre enn noen gang."

Det virket som den store lykken, men var det det? 25,000 dollar i året... en veletablert gruppe med et misjonsprogram... en skare av forbedere. Men var det det det syntes å være? Noe som var viktigere var: var dette Guds program? Paul Fleming var forsiktig med hva han sa, men det var klart at det var noe som ikke stemte helt. Gud hadde noe bedre for dem. Han sa, "Herren fortsatte å åpne nye dører, og utfordringen gikk stadig ut til flere. Han reiste opp venner over hele landet og talte til mange unge hjerter. Vi visste ikke så mye om hvordan en misjonsorganisasjon skulle drives som vi burde ha gjort. Vi kjente lite til motivene til de som var engasjert i denne type arbeid. Det var mange ting vi lurte på i forbindelse med denne bevegelsen vi satte i gang. Vi hadde gitt våre liv, og alt vi ba om var frihet til å få tjene Gud slik som vi følte Han ledet oss. Det var rart hvor påvirket vi var av løfter om økonomisk hjelp, for vi hadde oversett mange ting som var langt viktigere enn penger. Det gikk opp for oss at vi burde orientere oss mer om hvordan et misjonsselskap ble drevet.

"Jeg skrev til min venn Dr. R. A. Jaffray, som hadde vært til så stor velsignelse og oppmuntring for oss ute på feltet. Jeg besøkte Dr. Snead, sekretæren for The Christian and Mission Alliance, og mange andre misjonsledere. De hadde alle den samme oppfatning; selv om de ikke oppmuntret oss å starte vår egen misjonsorganisasjon, så var de skeptiske til alle organisasjoner som overlot både menneskene, organisasjonen og økonomien til kun én mann. Det betydde at om vi ikke ville la en mann alene stå for lederskapet her hjemme, var det det samme som at vi sa fra oss de 25,000 dollar. Det tok oss ikke lang tid å ta en beslutning, for vi visste at vi ikke kunne kjøpe oss frihet for noen pris."

VÅRE STIER MØTES

"I mellomtiden hadde jeg møtt Cecil Dye. Han var pastor i en baptistkirke i Michigan og var svært interessert i misjon. I løpet av den korte tiden vi var sammen under en møteserie, ble vi gode venner. Jeg hadde blitt invitert til å tale i hans kirke, og vi fikk se at mange unge var modne for utfordringen til å gå til de unådde områder. Vårt fellesskap vokste til vi var knyttet sammen av samme tanke om å gi våre liv uten reservasjoner til denne verdensoppgaven. Sammen gikk vi til mannen som antagelig var ansvarlig for å skubbe oss ut, mannen som hadde tilbudt de 25,000 dollar, og som vi nå visste bestemt at vi måtte skille oss fra. Jeg var overbevist om at denne mannen, på grunn av hans uvillighet til å dele ansvaret med andre Guds menn, nå møtte den største utfordringen i sitt liv. Vi prøvde på alle måter å overbevise denne mannen om at han måtte bli presidenten, direktøren, ja, hva som helst, for en gruppe åndelige menn som ville tjene sammen med ham som en komite, for selv hadde vi alle planer om å reise ut på misjonsmarken. Han avslø bestemt å arbeide på noen annen måte enn å være eneste leder for hele virksomheten.

Senere så vi at det var Gud som hadde ledet oss da Han lot våre veier skilles, for innen noen få måneder, ble vår venn plutselig rammet av slag og døde. Arbeidet hadde begynt å rulle på grunn av hans oppmuntring, men vi følte at Herren var i dette, Han ville lede oss igjennom. Hvis Han ikke var med, ville Han la bunnen falle ut. Vi ville ikke få til noe som ikke var av Gud."

Likevel var det en avgjørende tid. Det var mange av dem nå - Paul, Cecil Dye, Bob Williams og en eller to andre. Det er vanskelig å si akkurat når New Tribes Mission så dagens lys, men hvis en skal velge et tidspunkt, må det være dette. Paul skriver, "Vi hadde ingen penger, ingen organisasjon bak oss; vi var bare en gruppe karer som oppriktig ønsket å gi våre liv for Jesus Kristus. Vi lærte tidlig at ingen er interessert i en ny bevegelse. Men det var som om Herren hadde skubbet oss inn i noe, og vi er overbevist om at ingen mann startet New Tribes Mission; det var Herren som fikk det i gang på tross av oss.

Vi ble ofte fortalt at hvis vi drev på rette måte, ville vi komme rett ut. Vi skulle ikke gå til folk og si ting direkte og såre alles følelser. Vi ble anbefalt at det var best "å spille ballen" riktig. Men vi var fullstendig overbevist om at det var bare én måte vi kunne erfare Guds kraft i våre liv på, og det var å være rett på sak om denne jobben Gud hadde gitt oss. Vi visste at vi ikke kunne pakke budskapet inn i bomull. Vi visste at den oppriktige sannhet ville uroe folk, selv den ypperste klasse av kristne. Som menighet hadde vi feilet i å gå helhjertet inn for den største oppgaven Gud hadde gitt oss. Vi var sikker på at det var bedre å dø og være ærlig, enn å gi folk gode følelser slik at vi kunne få pengene deres til misjonsarbeidet vårt. Det så ut som det ville bli et oppgjør mellom om vi virkelig kunne lykkes ved å være rett på sak, eller om vi måtte pakke sannheten inn i bomull og drive politikk for å lykkes i Guds arbeid."

SATAN ER EN FLINK STRATEG

"Vi opplevde allerede nå å bli misforstått. Når vi prøvde å presentere et klart bilde av Guds verdens-utfordring, vred noen på våre ord slik at det hørtes ut som vi undervurderte arbeidet andre hadde gjort i tidligere år. Men vi følte at denne kritikken av det vi gjorde bare var en komfortabel måte for likegyldige kristne å komme seg unna ansvaret på.

Vi visste at vi kunne regne med at djevelen ville vri på dette alt han kunne, fordi dersom Gud holdt på å reise opp en gruppe unge mennesker for dette arbeidet, var djevelens hovedhensikt å begrense det på alle mulige måter. Vi fikk høre at vi ikke hadde tro på utdanning, fordi vi sa at en ikke kunne sette sin lit til sin utdanning, men bare til Gud alene. Vi visste at Gud var den eneste kraftkilde, og hvis vi ønsket å fullføre denne store oppgaven, måtte vi vende oss til Ham alene."

Ideen om New Tribes Mission skjøt fart. Det var mange skuffelser. Det så ut som Paul og Cecil Dye kom hverandre svært nær i åndelig fellesskap i denne tiden. De tilbrakte mange timer i bønn sammen, og under slike forhold lærte Gud dem noe. Grepet av overbevisning om at "jobben," som de kalte det, måtte bli gjort, var de fullt bestemt på å gi sine liv betingelsesløst og til å "synke

eller svømme" sammen helt til den var fullført, selv om det skulle koste dem livet. Under bønn begynte de å tenke igjennom hvordan en komite kunne formes. Det var allerede omkring tjue unge menn og kvinner i lingvistikk-opplæring hos Wycliffe på universitetet i Oklahoma. Cecil, Paul og Bob Williams hadde en dyp forståelse for hvor viktige disse første skritt de måtte ta, var, så de var sammen i flere dager i bønn og faste. Det var da at djevelen, som allerede var aktiv i å motarbeide dem på alle mulige måter, gjorde sitt hittil modigste framstøt. Da de tre mennene skulle til å be, foreslo Cecil at de skulle be om at Gud måtte godkjenne de skritt han (Cecil) hadde tatt. Cecil selv tenkte ikke på å reise ut på misjonsmarken, men hadde gitt de mest lovende unge menn fra sin menighet til saken og var ivrig på å gjøre alt som sto i sin makt for å følge opp. Men Paul hadde ikke så klart for seg hva det var Cecil ville de skulle be Gud om. Hva var det Cecil håpet på? På hvilken måte ville han at Gud skulle godkjenne hans handlinger? Cecil var noe vag i svaret, eller det virket slik for Paul. Han ønsket framfor alt at mange mennesker skulle komme å fylle kirken hans som et tegn på at han hadde gjort rett da han gav fra seg de beste ungdommene. Men Paul var ikke så sikker på at han kunne be om det. Det var som å få Den Hellige Ånd til å hoppe igjennom en ring. Paul sa, "kanskje Gud ikke vil godkjenne det før du går selv." Cecil ble overrasket og oppbrakt. Han følte det nesten som en fornærmelse. Han ble så urolig at Paul måtte be ham om unnskyldning og sa, "Jeg vet at det må bli mellom Herren og deg. Jeg vet ikke hva som er svaret, selvfølgelig." De neste dagene ble tilbrakt i Cecils hjem og skogene omkring, i bønn til Gud. Gud arbeidet i hjertene og gav dem tro til å be om utrolige ting. De ba med overbevisning, "at Gud måtte sende nok mennesker, hvite, svarte, brune, gule, ja, hvem som helst som måtte til for å fullføre den store oppgaven å evangelisere verden i denne generasjon." Men fienden var ikke ferdig med Cecil Dye. Paul forteller historien med sine egne ord.

VANSKELIG Å GODTA

"Noen uker senere nevnte Mr. Dye at han ønsket å hjelpe New Tribes. Jeg lurte på hva han mente - han ønsket å hjelpe New Tribes. Han sa, "Jeg vil hjelpe alt jeg kan." Jeg syntes det var rart at han snakket om at han ville hjelpe; det forsto vi jo. Det virket rart på Bob Williams og meg når vi tre var samene og hadde møter. Var det noe i veien? Endelig kom Cecil med det. En annen gruppe hadde tilbudt ham å bli sekretær for dem. Cecil følte at dette var et godt tilbud. Selvfølgelig ville han gjøre alt han kunne for New Tribes Mission, men dette var nok det riktige for ham. Hjertet sank i brystet mitt, men det var ikke noe jeg kunne gjøre. Det var så tydelig at Herren hadde ført oss sammen, og jeg sa det til Cecil, men hvis han følte at han var ledet til å arbeide sammen med noen andre, var sikkert det greit. Jeg ville ikke stå i veien for ham.

Det så nå ut for at den eneste mannen som var villig til å stå igjennom tykt og tynt, følte at det var viktigere for ham å gjøre noe annet. Jeg visste vi ikke trengte hans hjelp. Det vi trengte var hans liv.

Vi tre var sammen på møte den søndags formiddagen. Etter møtet skulle vi alle bli med noen venner hjem til middag. Av en eller annen grunn følte ikke Cecil seg ledet til å gå; han ville heller gå hjem. Bob Williams og jeg dro uten ham. Vi hadde ikke mye å snakke om - vi følte oss langt nede, så mye hadde hendt. Det var mange skuffelser. Jeg tenker vi hadde hatt nok til å slutte det hele nå. Mens vi kjørte nedover til dit vi skulle, sa gamle Bob Williams, "Det ser ut som Cecil vil forlate deg. Jeg tror ikke jeg kan gjøre mye, men om ingen andre vil stå sammen med deg, vil jeg det, jeg vil gjøre mitt beste." Jeg er sikker på at han ikke forsto da hvor stor oppmuntring det var for meg. Jeg kunne ha omfavnet ham og gitt ham en stor klem. Men i beste fall var tapet av Cecil svært hardt. Jeg følte at Gud hadde gitt ham til oss for denne jobben."

Det så ut som Cecil var gått, og Herren sendte Bob Williams. Da vi kom hjem etter middagen, møtte vi Cecil som hadde brukt mye av tiden i bønn. Han hadde fastet og bedt. Konsentrert bønn.

Tårer og bønn. Bønn i tro. Det er klart at mye av det som skjedde de følgende dagene, var på grunn av de bønnene.

Paul forteller videre, "Vi ba om at Herren måtte lede oss, så vi iallfall kunne ha sju menn til å danne denne komiteen som skulle lede virksomheten til alle som hadde gitt sine liv til Herrens tjeneste. Vi ville ikke ha store, populære menn, for vi visste at de ikke ville ha tid til å ta seg av denne jobben som vi så som svært viktig. Vi følte at Herren ledet oss til å ta kontakt med Lance Latham, som nå er vår kasserer; Bill Dillon, lederen for komiteen; og Roy Oestreicher, som ble forretningsføreren vår.

Gruppen som tok lingvistikk-kurs, var nå omtrent ferdig, og komiteen hadde sitt første møte for å bestemme det neste skritt som skulle tas. Seksten personer var reiseklare. Pastor Cecil Dye og Bob Williams hadde vært i Washington, D. C., og etter å ha konferert med den bolivianske ambassadør, hadde Herren åpnet døren til dette feltet på en forunderlig måte. Veien var åpen, og i tro reserverte vi plasser for hele gruppen på seksten, så de kunne reise sjøveien innen to eller tre måneder.

Noen få dager senere fikk vi beskjed om at båten de skulle reise med var rekvirert av den chilenske regjering. Det ville sikkert gå båter senere, men de kunne ikke love noe fordi krigen gjorde at ting forandret seg så fort. Men det var en båt som skulle gå mye tidligere. Den kunne ta alle seksten, men den skulle gå om bare en måned. Det virket helt umulig at alle seksten kunne være reiseklare innen én måned. Vi måtte ha offentlig godkjente planer for alle de unge menn, visa, utstyr, over 3,000 dollar til billettene, og det vanskeligste av alt var USA-pass. Det ble en stor dag, og det største skritt vi noen gang hadde tatt, for komiteen var enstemmig i at vi skulle stole på Herren at Han ville gjøre alt klart i løpet av én måned.

GÅ - TIL GUD STOPPER OSS

"Våre venner begynte å be, å du, hvor glad vi var for de som sto bak oss! Det skulle tro til å stole på at det ville legge seg til rette. Det var ikke noe konkret bevis på at Gud ville lede oss igjennom. For noen virket det helt dumt å prøve. Kristne, ja også noen pastorer, sa det var dumt av oss å prøve på noe slikt. Andre lo av oss og sa at gruppen aldri ville komme seg ut av byen. Mr. Dye ble kritisert for at han hadde forlatt kirken sin - og verst av alt, han tok alle de beste ungdommene fra kirken også. "Dette vil gjøre det vanskelig for menigheten," klaget folk.

Utrolig men sant, det er revolusjonerende å gå tilbake til Guds Ord når det gjelder å leve kristenlivet. Menigheten var aldri ment å være noe mer eller mindre enn en rekrutteringsstasjon for soldater til Guds hær. Det er rart hvordan folk gjør motstand når vi omsetter i praksis det vi har talt om. Mr. Dye nevnte at når han var ufrelst og levde i verden og tjente penger som redaktør for Chrysler Motors Magazine, var det mange pastorer som regnet ham for en "bra kar" og så ikke ut til å bekymre seg mye for hans åndelige tilstand. Nå var det noen av de samme pastorer som sto fram og kritiserte ham fordi han ville gi livet sitt til å gå til et av de mørkeste områder i verden for å nå disse som aldri har hørt evangeliet. Mange ville "vente og se." Hvis de så at Gud var med på dette, ville de kanskje hjelpe oss.

Tiden var kort; vi måtte arbeide fort og be flittig. Vår bønn var, "Herre, hvis dette ikke er din vilje, la det ikke bli noe av dette vi strever med, og det fort; men hvis det er din vilje at vi skal reise, vet vi at alle helvetes krefter ikke kan få overhånd over oss." Oppmuntret av Herren fortsatte vi. Vi delte gruppen av misjonærer i tre og holdt så mange møter som tiden tillot. I løpet av en måned gav Herren oss anledning til å utfordre mange tusen menn og kvinner i mange kirker så vel som gjennom radioprogrammer, og mange nye rekrutter ble lagt til. Noen har allerede reist, og andre er klar til å gå. Gud brukte deres vitnesbyrd til å uroe andre. Mennesker som aldri hadde tenkt på verdens evangelisering, ber for det i dag. Vi så begynnelsen på noe. Det som utfordret oss var: torde vi å leve

for Jesus Kristus uten å ta hensyn til oss selv; å være på offensiven for Ham enda det kunne bety at vi måtte sette våre egne liv på spill? Vi ville nok måtte omsette i praksis det som vi forkynte."

NOE MÅTTE SKJE

"Vi var kommet til siste uke før vi skulle dra. Enda manglet vi tusen dollar, og vi hadde ikke fått passene, som vi måtte ha for å få reise. Tiden var inne til å pakke og frakte alt sammen ned til båten i New Orleans. Jeg så på at de strevde og pakket i hjemmet til Cecil Dye. Endelig kom jernbane-bilen og tok med de siste boksene. De ble sent på oppkrav til New Orleans! Enda hadde vi ikke hørt noe om passene; vi måtte bare fortsette som før og gjøre oss klar så langt som mulig. Mange ganger tenkte jeg, "det er greit om jeg dummer meg ut, men er det rett å la alle disse fortsette på denne måten?"

Det var ikke for min skyld at de reiste - det var en gudgitt overbevisning. Bare Han kunne hjelpe oss igjennom dette, og det måtte skje ved et mirakel. Vi fikk høre at det kunne bli vanskelig for unge menn å forlate landet. Noen spurte meg om jeg ikke hadde gått litt for langt, for vi hadde jo ikke fått passene våre enda. De syntes det hele virket tåpelig. Vi hadde sendt bagasjen til New Orleans, og det ville koste flere hundre dollar å få den returnert, for ikke å snakke om hva folk ville si - og mange av dem ventet på en sjanse til å si, "var det ikke det jeg sa!""

NATTEN JEG ALDRI GLEMMER

"Jeg hadde akkurat kommet tilbake fra Chicago fra noen av de siste møtene vi hadde før avreisen. Igjen og igjen ble jeg minnet på at når passene endelig kom, ville det være et mirakel. Det var ikke mye tid igjen. Til og med mine nærmeste venner tvilte på at vi ville komme oss av gårde. Jeg hadde ikke noe svar å gi. Noen få timer til ville bevise om Gud ville åpne veien eller ikke. Jeg var slett ikke sikker på om det ville gå. Jeg tenkte ikke mye på å ha stor tro. Vi sa bare, "Herre, vi vil gå så langt som vi kan."

Sent den kvelden ringte telefonen. Det jeg hørte var nok til å forandre meg fra å være en trett, tungsindig skapning, til en som kunne rope så lungene kunne sprenges! Passene var under veis! Samme hvor trett jeg var, hadde jeg lyst til å være oppe hele natten bare for å prise Herren. Det var som troen skjød til værs; Gud kunne gjøre alt! Å, det var spennende å være i Hans tjeneste!"

DET SJUENDE MEDLEM

"Når det gjaldt resten av pengene til billettene, hadde Gud en utvei for det også. Vi møttes ved North Side Gospel Centre i Chicago til avskjedsmøte. Mervin Rosell var på plattformen. Han var akkurat ferdig med en ukes møteserie der. Gud la på ham en nød for alle disse ungdommene som skulle gi sine liv til denne store jobben. Selv om han alt hadde et hjerte for misjon, følte han seg ledet til å ta del i dette arbeidet. På en forunderlig måte brukte Herren ham til å skaffe mer enn tolv hundre dollar, som kom inn i løpet av de siste dagene før vi skulle reise. Det var den kvelden Gud la det sjuende medlem til komiteen vår."

GUDDOMMELIG FORUTSEENHET

"Vi var alle meget imponert over Guds ledelse helt fram til tidspunktet for avreisen. Det kunne ikke ha vært gjort bedre. Båten var en dag forsinket. Det passet bra - vi trengte tiden. Som et

under ble den forsinket tre dager til, og gruppen nyttet hvert minutt. De var en gjeng på seksten som sprang fra det ene kontoret til det andre. Vi hadde ikke vært klar over at hver enkelt måtte ta vaksinasjoner og gjennomgå en helse-sjekk. Den første legen vi kom til var katolikk og svært vennlig. Han tok seg av hele gruppen og ville ikke ha noe betaling for det. Vi fant også ut at alle i gruppen skulle ha et brev fra politiet i hjembyen sin. Ved et besøk hos det lokale politiet i New Orleans, oppdaget de at kona til politimesteren var fra Saginaw, Michigan, samme byen som guttene kom fra. De fikk med glede brevene de skulle ha.

Endelig seilte båten; men ikke et minutt for sent eller for tidlig. Selv om guttene brukte hvert minutt, hadde de hatt tid til å vinne mange for Kristus, deriblant to skopusse-gutter. Tre av våre gutter og bagasjen deres, var det siste som kom inn på båten like før landgangen ble trekt inn og reisen begynte nedover gjennom den mexikanske gulf. Herren hadde virkelig gjort under for oss."

Båten seilte, og de første New Tribes misjonærene var sjøsatt på misjonstjenestens hav, hver enkelt oppglødd over mulighetene Gud hadde gitt dem. Paul Fleming forsetter å skrive. "Dette var virkeligheten for dem. De avla sine vitnesbyrd hvor som helst og når som helst de hadde en sjanse. Underveis stoppet de i flere havner, og senere i byer og landsbyer mens de krysset de nakne fjellsidene av Andesfjellene, og stadig avla de sine vitnesbyrd. De passerte igjennom farlig jungelveier - gjennom områder hvor mange hvite var blitt drept av indianere - før de kom fram til Roboré, stedet som snart kom til å bli hovedkvarteret for misjonen i Bolivia. Herren brukte dem til å vinne mer enn hundre sjeler for Jesus Kristus under veis. De hadde stor tillit til Herren som hadde gjort så mye for dem."

I mellomtiden var det mye som måtte gjøres hjemme. De hadde ikke noe kontor, ikke noen virkelig organisasjon, ikke noe lokale hvor de kunne undervise nye kandidater, og - ingen penger. Sant nok var seks tusen dollar blitt gitt i løpet av de siste månedene før den første gruppen på seksten misjonærer hadde reist, men det hadde de sendt med de seksten. De som var igjen hjemme for å "holde i tauet," hadde sett Guds hand i aktivitet, og deres tro hadde, som Paul Fleming sa, skutt i været. Gud hadde begynt å arbeide, og de visste at Han ville fortsette. I tillegg til det, de hadde gitt sine liv nå, gått hodestups inn for saken og stolte ubetinget på Gud. Det var ingen vei tilbake. De var nå grepet av omstendighetene og hadde virkelig lagt ut fra land. De hadde ikke noe valg. De var overgitt. De måtte fortsette, men det var også den eneste veien de ønsket å gå. New Tribes Mission var født.

TREDJE DEL

HISTORIEN OM NEW TRIBES MISSION

"Dere kommer ikke tilbake levende!" Fra dette tidspunkt blir det vanskelig å følge en kronologisk rekkefølge, fordi det skjedde mye på kort tid på mer enn ett sted. Det var allerede virksomhet på to forskjellige steder, i Bolivia og i USA. Ganske snart skulle det bli flere, ettersom misjonen spredte seg til Mexico, Paraguay, Venezuela, Brasil, Colombia, Kina, Japan, Filippinene, Borneo, Ny Guinea, Thailand, India og Afrika. Så begynnelsen til misjonen er en beretning om stor aktivitet. Det ble holdt mange møter og flere og flere mennesker ble utfordret. Det var nok av kritikk og vanskeligheter, den økte i takt med arbeidet og aktiviteten. I mai 1943 ble den første utgaven av bladet BROWN GOLD trykt, logisk nok, i brunt og gull - eller rettere sagt i brunt og gult. Det ble lagt planer for et undervisningscenter i Chicago. Oktoberutgaven av BROWN GOLD det året viser bilder av den nye bygningen de hadde kjøpt, og inne i bygningen et bilde av Paul Fleming med et stort smil om munnen, nøyaktig tilpasset et innrammet bilde av Sakai fra Malaysia, som allerede var kjent av mange tusen fra forsidebildene til BROWN GOLD. Bygningen hadde tilhørt en nattklubb som hadde gått konkurs, "The Hi-Hat Club." En avis som beskrev forandringen, hadde som overskrift for artikkelen "From Hey-de-Ho's to Hallelujahs."

Snart ble det behov for å sette igang med en mer praktisk opplæring, og Fouts Springs Boot Camp ble opprettet i California. Da krigen i Europa og den fjerne østen stanset, kom unge menn og kvinner hjem fra de fjerne området, og nå møtte de utfordringen til å dra tilbake til disse stedene hvor de hadde vært, men nå i en større kamp. Blant dem var velutdannede flygere. Misjonen var på utkikk etter måter de kunne gjøre misjonsarbeidet mer effektivt på, så det ble lagt planer for innkjøp av et fly for transport til og fra misjonsfeltet, og ute på feltet. Men fly var ikke den eneste metoden misjonen tenkte å ta i bruk. De la også vekt på en annen side som var både aktuell og kontroversiell - å nå den siste stamme i løpet av denne generasjon ved å benytte "ny-testamentlige metoder." Nye metoder, men ikke så nye likevel, tatt fra skraphaugen hvor de gammeldagse metodene var blitt kastet, og hvor de hadde blitt liggende i to tusen år.

Kanskje det er best at vi tar opp tråden der de første misjonærene ankom Bolivia for en stund. Historien som begynte med slik spenning og håp, men som på grunn av ondskap og djevlesk hat, snart skulle få et krakk.

De første dagene i Roboré var noen spenningsfylte dager. Det hadde vært en tøff reise før de kom dit, og ingen av dem ville noen gang glemme den første ettermiddagen da to lastebiler med ubarberte, solbrente menn ankom. Her skulle de møte igjen sine koner og familier, som hadde kommet tidligere med fly fra LaPaz til Roboré. Det var rop og klemmer og latter og prat der de fortalte hverandre om alt Gud hadde gjort for dem under den lange, spennende reisen. Lovprisningsmøtet varte helt til klokken to den neste morgen. Trett sovnet de i et eneste virvar på golvet; i hengekøyer på verandaen, over alt hvor de kunne finne en plass å sove i det store huset i kolonist-stil som skulle bli senteret i den første tiden.

MENNESKER SOM LOVLIG VILT

Endelig var de kommet så langt at de kunne komme i gang med å gjøre noe; studere språk, sette bo, bli kjent med folket i Roboré. Det gikk ikke lenge før de fikk høre om mennesker som bodde i jungelområdet rundt omkring, mennesker det ble drevet jakt på som dyr. Cecil Dye sa det slik, "Den eneste forskjellen på denne jakten og jakt i USA var at i Bolivia behøvde du ikke tillatelse." Noen ble jaktet på og drept, andre ble fanget og solgt som slaver. Til deres forbauselse så det ut for at de hadde

havnet i et av de mest strategiske områder i Bolivia for å nå slike mennesker, men det var nok av både farer og vanskeligheter.

De fortsatte med å gå fram i åndelig lærdom også. "Det største mirakelet som har skjedd i misjonen til dags dato, har skjedd disse siste to ukene," skrev Cecil kort tid etter ankomsten, "Herren har forandret alle som dro nedover hit. Han har ikke tatt bort noe av fundamentet vi allerede hadde, men har gitt oss det som vil gi kraft til arbeidet og tjenesten. Vi har alle kommet dit hen at vi kjenner oss fullstendig hjelpeløse og kraftsløse i våre liv, og Herren viste oss at denne misjonen ikke vil nå høyere enn standarden til alle andre misjonærer som arbeidet i kjødelig kraft. Han viste oss at vår oppriktighet og iver, ja, til og med vår lydighet mot Hans bud, sammen med et adskilt liv og dyp åndelighet i samme hva mål vi kunne oppnå, ikke var nok til å overbevise mennesker om synd, rettferdighet og dom, eller å føre dem fram til gjenfødelse.

"Hver enkelt av oss," fortsetter han, "har oppdaget at selv om vi ble gjort til arvinger av alle ting i frelsen, forsto vi ikke hvordan vi kunne gjøre oss nytte av denne arven." Han mente at en av de viktigste sider ved denne arven som en kunne ta til seg ved tro, var daglig å være fylt av Den Hellige Ånd. Cecil skrev, "Vi vil forsikre oss om at vi tjener i Den Hellige Ånds kraft."

VIRKELIG GUDS VERK

"Hvorfor forkynner ikke menighetene i dag påbudet av Paulus om å bli fylt med Den Hellige Ånd, ikke bare ved at de bortforklarer det, men slik det virkelig er, et konkret verk av Herren i den kristnes liv i forbindelse med tjeneste, og at alle kristne skulle være med i Herrens tjeneste og dermed skulle også alle være fylt med Ånden?" skriver han i en av de første utgavene av BROWN GOLD.

"Alt dette skjedde som et resultat av en hunger etter å erfare Kristus mer konkret i livet, Det gikk opp for dem at misjonsarbeidet ute foregikk på samme måte som arbeidet hjemme, etter samme standard som i menigheten i Laodikea. Det manglet olje, liv og Den Hellige Ånds kraft, og derfor var resultatet svært nedslående. I løpet av tre måneder talte Gud til våre hjerter. Vi så utfra Hans Ord at vi fremdeles levde i samme tidshusholdning som de vi leser om i Apostlenes gjerninger. Det vil si at vi skulle ha samme standard som dem og arbeide mot det samme mål: å evangelisere verden.

I dag er jeg enten kalt til å evangelisere i Den Hellige Ånds kraft, eller jeg er ikke kalt i det hele tatt; for Gud vet at i mitt kjød finnes det ikke noe som kan overbevise et menneskehjerte. Jeg kan klare å diskutere med mennesker og få dem til å bli enige med meg, men jeg kan aldri gjenføde eller forandre hjertet og sinnet til noen. Alt sammen må være et verk av Den Hellige Ånd, ellers vil det ende der alt kjød ender - i graven.

Herren viste oss at vi skulle være trofaste mot Ham, Han kunne ikke annet enn å sørge for våre materielle behov. Men det at Han sørget så rikelig for våre materielle behov, var ikke noe bevis på at vi levde opp til Hans standard eller hadde privilegier på grunn av tjenesten. Han tok seg av israelsfolket, som var kommet på avstand fra Ham, i førti år, for Sitt Navns skyld, men jeg ønsker ikke å komme i klasse med disse.

Så Herren visste at når Han gav oss i oppdrag å reise til Sør Amerika, ville det bli en fiasko; og alle forutsigelser fra andre misjonærer om fiasko og skuffelser ute på feltet, spesielt i vårt arbeid blant innfødte, gikk i oppfyllelse. Det var bare det at vi visste ikke noe om det da vi forlot USA, og vi forsto bare litt av Den Hellige Ånds arbeid.

Denne undervisningen hadde jeg unngått som pastor - det om Den Hellige Ånds arbeid med å fylle, og atter fylle, de troende i tjenesten - og det fordi jeg ikke forsto hva Bibelen lærte om det." Han sa at han unngikk å undervise om dette på grunn av misbruket og de følelsesladede metoder han så hos dem som la vekt på denne forkynnelsen. Bibelen lærer at lydighet og fullstendig overgivelse av liv og vilje, er det som skal til for å tjene i Den Hellige Ånds kraft. Bibelen lærer også at et bevis på å være fylt av Ånden, er frimodighet og effektivitet i å spre de gode nyhetene om frelsen til en verden av mennesker som er dømt og forbannet, bundet av syndens lenker og på vei til fortapelsen.

Cecil skrev at han angret på at han hadde holdt seg unna hemmeligheten om kraften som manifesterte seg på apostlenes tid, bare fordi noen misbrukte det til det ekstreme. Han hadde unngått sannheten om at hvert menneske som var blitt mektig brukt av Gud, vitnet om at årsaken lå i Den Hellige Ånds gjerning i dem og gjennom dem. Blant disse var slike menn som D. L. Moody, A. J. Gordon, R. A. Torrey, F. B. Meyer, J. H. Taylor, C. T. Studd, George Müller og mange andre. Cecil skrev videre, "Si til ledere og andre kristne at de vil aldri komme lenger enn menigheten i Laodikea i kraft og velsignelse, før de kommer tilbake til de gammeldagse, men svært viktige sannheter om nødvendigheten av at forkynnelse, bønn, vitnesbyrd og alt de gjør for Herren, må være i kraft av Den Hellige Ånd.

"Det har skjedd en forandring med hver enkelt i gruppen, ja, med jentene også! Noen ganger kunne jeg ikke tro mine egne ører. Det har blitt en utrolig kjærlighet og harmoni innbyrdes i gruppen. Bønnelivet og kjærligheten til Guds Ord, og mangelen på å tilfredsstillende de kjødelige lyster, er mye mer fremtredende enn tidligere, og det samme gjelder friheten i vitnesbyrdene og bønnene. Gud gav først en lyst og trang etter å finne virkeligheten grunnet på Hans Ord, og deretter gav Han oss en virkelighet utenom tvilens område. Nå lever vi i forventning. Gud har ikke tatt tilbake sin kraft.

Det var behov for en salvelse, noe det alltid er behov for, men det lå dager foran dem da de hadde bruk for å be om spesiell nåde. De var kommet hit for å nå de unådde, og de hadde ingen intensjoner om å holde noe tilbake. De ba, selvfølgelig, og de tenkte og planla. Mens de ventet på Herren ble de mer og mer overbeviste om at nå var tiden inne for å ta kontakt med de ville Barbaros-indianerne.

De som pakket for å ta den første turen inn på indianernes område, var: Cecil Dye, David Bacon, George Hosbach, Eldon Hunter, Clyde Collins, Robert Dye og Don Roberto, en bolivianer. Over hele Bolivia ventet folk på å høre hva dette eventyret ville resultere i. Mange hvite hadde blitt drept av disse indianerne. "Dere vil aldri komme levende tilbake," fikk misjonærene høre. "Om dere kommer tilbake, vil det være på bårer."

En søramerikansk avis ville ha historien om disse ville indianerne og henvendte seg til gruppen. Cecil inviterte dem til å bli med på turen, men da reporteren fikk høre at disse fyrene ikke hadde tenkt å ta med våpen, kom han til at han ikke kjente Gud så godt, så han bestemte seg for å holde seg hjemme.

Cecil skrev, "Jeg tror ikke vi bryr oss så mye om at denne ekspedisjonen kan bli en fiasko når det gjelder våre liv, men vi ønsker at Gud skal få mest mulig ære av alt som skjer, og vi vet at helvetes krefter er reist mot alt som kjemper for et slikt mål. På den andre siden, kan det også bli et stort vitnesbyrd om Herrens makt om denne ekspedisjonen lykkes. Men kanskje flere kristne hjemme ville våkne opp for ansvaret de har overfor fortapte mennesker, og bli mindre opptatt med materielle ting, om ekspedisjonen mislykkes og vi mister våre liv. Kanskje de ville be mer for neste gruppe som prøvde å nå denne stammen; og kanskje det ville bli flere iherdige, slik at alle stammer kunne bli nådd i vår generasjon. Jeg vet at holdningen til hver enkelt i denne gruppen er at de ønsker mest mulig å ære Herren, samme hva det vil koste."

HVOR HØY ER PRISEN?

"De to gifte menn i gruppen, som vil fortsette arbeidet etter at kontakten er oppnådd, er villige til å arbeide i fire, fem år uten sine koner om det er nødvendig for at jobben skal bli gjort. Og hver enkelt er villig til å gi sitt liv om Gud ikke gir beskyttelse, enten årsaken vil være mangel på bønn hjemme - og konsekvensen en ny utfordring til dere - eller en direkte hensikt i Hans plan for å stimulere interessen for arbeidet som må bli utført for å fremskynde vår Frelsers gjenkomst."

BE

"Jeg vet at du vil være med å be, ikke bare om at våre kropper må bli spart for alt som Herren ser er unødvendig for oss, men om at Jesu Kristi Navn må bli æret, og at Hans makt og kjærlighet må bli gjort kjent, ikke bare blant stammefolkene, men for alle bolivianerne og de som styrer dette landet."

Planene og forberedelsene modnet etterhvert. Nødvendig utstyr ble ordnet, ryggsekker ble spesiallaget for hånd, og endelig kom dagen da de skulle legge ut. Da de la ut fra den siste utpost av sivilisasjon, var det mange som så dem avgårde med beundring. Disse dumdristige unge menn la iver uten våpen! Klart de ville bli drept! Til og med misjonærer fra andre grupper sa at det var et dumdristig opplegg; at en fiasko ville skade misjonen; at regjeringen ville le av dem; og hva ville folk hjemme tro? Deres svar var, "Som kristne har vi møtt nederlag i snart to tusen år. Gud mangler ikke kraft; det er bare at menneskene mangler den tro de skulle ha på Ham. Vi er kalt til å sette våre liv til for Guds ære, og vi vet ikke om noen bedre måte enn denne som Herren har gitt oss."

Planen deres var å trenge seg frem til fots gjennom seksti, sytti kilometer med vill, uberørt jungel som lå mellom utgangspunktet og området hvor indianerne befant seg. En rekke av lave fjellkjeder, 500 til 1000 meter høye og dekket med jungel, lå mellom dem og indianerne. Selv om ingen var helt sikre, så antok de at indianerne bodde oppe i fjelldalene. Den bolivianske hær hadde bare klart å trenge inn i utkantene av indianernes områder. Ulik stammer i mange andre deler av verden, flyttet disse rundt i jungelen uten å etterlate seg stier.

Det var en tirsdagsmorgen de kom frem til stien der ekspedisjonen skulle starte fra. Det var omtrent førti kilometer fra Roboré, og et fotografi viser dem alle sju oppstilt på rekke med armene om hverandres skuldre og et stort smil under de hvite solhjelmene. Foran dem ligger en haug med utstyr som de har lesset av eslene. Like bak dem ser en palmeblader i silhuett mot himmelen. Lenger bak kan en skimte jungelen. De hadde akkurat krysset elven som skulle holde dem med vannforsyning i mange dager fremover, og de skulle nå lage en provisorisk leirplass, som en base, før de begynte å skjære seg vei nordover gjennom jungelen.

Tidlig denne morgenen startet de opp med å skjære en jungelsti. Svetten rant, tornene stakk og insektene bet mens de hakkete seg vei gjennom denne halv-ørken jungelen. Trærne sto tett, overgrodd av slyngplanter og busker og kaktus i mange rare fasonger og størrelser, og ville ananas planter dekket med to-veis torner. Om kvelden hadde de klart en kilometer, og de gikk tilbake for å sove i hengekøylene sine ved elven. Lørdagskvelden, etter fem dagers hardt arbeid, hadde de kommet seks og en halv kilometer innover i jungelen. Søndag var hviledag og Cecil Dye skrev i et brev til ledelsen, "I dag sa Robert at jeg så ut som jeg hadde vannkopper, og jeg kunne telle mer enn tre hundre røde kuler på leggene mine over støvlene. Det er tornestikk. Jeg har også femten betente steder på hendene og to svullfingre av disse tornene. Jeg har også vannblemmes og blodblemmes. I dag tidlig fjernet Robert en klump med insektsegg fra stortåen min, og tok seks blodmidd av seg selv.

Eldon og Robert har hatt feber denne uken, men jeg tror Herren har rørt ved dem som svar på bønn. Det som jeg forteller om mine infeksjoner og skrammer, gjelder oss alle sammen. Dave knakk gebisset sitt da han spiste skipskjeks. Vi kom til at det var best for ham å gå tilbake til Roboré og ta fly til Corumbá for å få ordnet det. Han vil gjøre noen ærend for gruppen i banken og butikken."

Om nettene beskyttet de seg med moskitonett over hengekøylene, men der var mindre kryp som kunne kripe igjennom klærne, strømpene og moskitonettet. Som om de ville forhindre at Cecil skrev om dem, svermet de rundt ham som en tett sky, helt til de drev ham med papir og blyant lenger bort fra leirplassen. Det var ikke bare småkryp som plaget dem. Der var også villsvin og tigere, for

ikke å snakke om slanger og taranteller, apekatter og papegøyer. "Personlig," skrev Cecil, mens han funderte over alt dette, "ville jeg ha likt å ha et tigerskinn, men jeg vil ikke bli pakket inn i et!"

Deretter følger en interessant beskrivelse av en typisk dag i leiren. "Vi tar hver vår tørn i leiren mens de andre er inne i jungelen. Han som er i leiren, forbereder frokost og lunsj til neste dag og lager varmmrett til kvelds for de seks sultne menn fra jungelen. I fritiden, når han ikke slåss mot moskitoene, vasker han klærne sine, skriver brev, leser og skyter noe vilt for gryten.

Siden alle dagene denne uken har vært ganske like, vil jeg prøve å beskrive en. I går var det lørdag og den er lettest å huske i detalj. Det var George Hosbachs tur til å være i leiren, så han var oppe klokken halv fem for å lage frokost. Don Robert hadde laget et bål allerede. Klokken fem kom vi andre ut av hengekøylene og fikk på oss klærne - som for min del bare var å dra på strømpene og støvlene. Da vi hadde gjort unna vask og tannpuss nede ved elven, var frokosten ferdig.

Frokosten besto av ris i en tynn blanding av vann og søt tørrmelk med sukker, svart boliviansk kaffe og skipskjeks. Vi vasket asjettene, koppene og skjeene våre og la dem i sekkene som vi skulle ta med på jobb og bruke når vi spiste lunsj. Det var min tur til å holde morgenandakt. Vi snakket sammen om da Jesus sendte ut de sytti disiplene, oppdraget de fikk, rapporten de gav da de kom tilbake og hva Jesus sa til dem - å glede seg over at navnene deres var oppskrevet i Himmelen - og det takket vi Gud for, i tillegg til at vi ba om at vår Herre og Frelser måtte bli æret gjennom våre liv denne dagen. Da vi var ferdige med å kvesse redskapene våre, var klokken blitt nesten sju. Vi krysset elven og forsvant innover i jungelen med redskaper, lunsj og vann."

IKKE SETT MEN HØRT

"Det tok nesten femti minutter å komme til enden av fem dagers arbeid. Den første delen av stien var alt blitt velbrukt, men der de hadde arbeidet dagen før, var noe av vegetasjonen kommet inn på stien igjen. En tar ikke turer alene uten våpen - selv om det hadde vært trygt. En føler seg ganske liten når en hører lydene, men ikke ser hva de kommer fra. Så Eldon gikk først med våpenet. Han skjøt to store papegøyer for gryten. (Senere, når vi nærmer oss indianerne, vil vi ikke bruke våpen; men vi vil aldri gå alene inn i jungelen. Det er ikke fordi vi ikke tror at Gud kan passe på oss, men det er bibelsk å ha øyenvitne på hva som skjer.)

Vi satte fra oss lunsjen ved et stort saftig "vann-tank tre," og uten noen seremonier begynte vi å skjære vei. Don Roberto gikk videre med kompass og josa, en skarp, krum kniv med en meter langt skaft. Det er hardt nok å hogge gjennom et fem centimeter tykt tre om en er flink. Don Robert er landmåler av yrke, jobber for regjeringen, og er vant til å kutte rette linjer gjennom jungeltreng. Jeg følger etter ham med en stor kniv, eller liten jungelkniv, i den ene hånden og en øks i den andre. Han gjør oppmerkingen, og jeg prøver å ha ham i sikte mens jeg rydder så mye som mulig under veis og skubber kaktus og ananastrær til side.

Så kommer Clyde etter med en større jungelkniv. Han arbeider skiftevis med Eldon, som også har en kniv av samme størrelse. I mellom seg rydder de unna alt småkrattet, slyngplanter, små trær, kaktus som stikker seg frem, torner og kvister. Da er det klart for Robert som følger etter med en øks. Han kutter opp de tykke stammene, trærne og stokkene som ligger i veien. Når han ikke er opptatt med det, hjelper han de andre med finpussingen av stien ved å dra grenene lenger vekk eller rydde grunnen.

Når fem eller seks menn gjør så mye ødeleggelse som de kan, blir det en sti brei nok for ei oksekjerre til å komme seg frem, om det skulle være nødvendig. (Vi regner med å bære utstyret vårt inn på bærer, om ikke Dave tar med en av oksene våre fra Roboré.)"

HUGGER SEG LENGER INNOVER

"Klokken kvart over elleve begynner Clyde å lage til lunsjen. Det er nok av ved til bålet, og på speidervis varmer han kjøttet som ble stekt dagen før. Han koker ris som har ligget i bløt, og klokken tolv, når vi andre kommer, er lunsjen klar. Alle måltidene våre her nede er "krydret med hunger," et uttrykk som ble oppfunnet av en misjonær i den brasilianske jungel. Derfor er soltørket kjøtt med fluer og makk ganske velsmakende, selv om sand og skitt fester seg på mellom bichoene (et ord for alt fra makk til tiger). Vi hadde med oss noe bønner fra Roboré - i fire av fem er det makkhull, og i en av ti er det makk. Når vi sorterer dem, kaster vi ca. en for hver hundre.

Clyde tømmer kjøttgryten (laget av Eldon i Roboré av en fleskeboks) over i risen og varmer vannet til kakaoen. Denne drikken er som en 15-cent kopp med varm sjokolade og marshmallow hjemme. Vi fant enda et skipskjeks i sekken, så vi delte det mellom oss.

Før vi gikk tilbake til arbeidet, tok vi en tid til bønn. Av en eller annen grunn arbeidet vi ikke med den ånd og iver vi burde denne morgenen. Vi ba Herren om hjelp til å arbeide hardt og visste at Han kunne løse opp betente ledd og lindre maktstjelende feber. Han gjorde begge deler - og de gamle knivbladene fikk sving på seg. Eldon kalte oss sammen en gang for å se på noen apekatter, men da jeg kom dit, var de allerede borte, og jeg var fortvilet over å ha kastet bort tiden. En gang denne ettermiddagen kom Clyde til å arbeide litt for tett innpå meg, og det jeg trodde var en kraftig torn i buksebaken min, var altså spissen på kniven hans. Han arbeidet med et lite tre og la ikke merke til meg. Roberts feber forsvant denne ettermiddagen, og med en kraftig innsats av alle, satte vi ny rekord, 1400 meter - med en mann mindre og mye vanskeligere terreng.

Like før vi avsluttet klatret Robert opp i flere trær med kikkert for å se etter vann, men så ikke annet enn masse trær og jungel. Det var langt å gå tilbake til leiren. Vi avsluttet ikke før klokken var fem."

ALTFOR TRETT TIL Å SI NOE

De spiste kveldsmat ved elven denne kvelden, men de fleste av dem var altfor trett til å vaske seg. Likevel, det var en god kvelds og de nøt den. Da de var ferdige, skinte stjerne klart på himmelen. Don Roberto spurte kvartetten, Robert, Clyde, Eldon og George, om de ville synge noen negro spirituals. Alle dro på det enda de pleide å spille og synge litt før de gikk til ro, for denne kvelden ville de gå tidlig til sengs for de var så trette.

Cecil skriver, "Jeg skulle ønske jeg kunne ha tatt noen bilder av det som skjedde etterpå. Noen la mer ved på bålet og de begynte å synge, "I Got Shoes." Det var helt spontant, nydelige harmonier, i en hel time.

Etter negro spirituals var det kor og noen av de gamle salmene. De sang "Spirit of the Living God" (Den levende Guds Ånd); og mens de sang "Peace, peace... coming down from the Father above," (Fred, fred som kommer ned fra vår Himmelske Far) så jeg opp på nordvest himmelen mot den klare Kjærlighetsstjernen og tenkte på Hans uendelige kjærlighet. Så så jeg opp over min venstre skulder på Sydkorset, klart og tydelig sto stjernebildet der i galaksen, og jeg tenkte på korset på Golgata der Guds Sønn døde for at jeg skulle ha fred. Jeg forsto litt av hemmeligheten til denne freden.

Hvordan kunne menn som var så utslitt synge med en slik inspirasjon? Hemmeligheten? - nitten hundre år siden - de hadde blitt "korsfestet med Kristus," Kristus levde i oss, og det livet vi nå lever, lever vi i troen på Guds Sønn, som elsket oss og gav seg selv for oss."

De fortsatte arbeidet dag etter dag. Don Roberto måtte forlate dem på grunn av en kontrakt han hadde undertegnet med regjeringen. Mange ganger var det nære på noen ble skadet av jungelknivene og trær som falt overende. En gang kom det en ny type maur krypende over stien deres, kjemper på 2,5 cm, med kraftige giftklør. De bet så det kjentes i tre dager og gjorde moskitobittene til ingenting i forhold. Likevel hadde de fred og glede i hjertet. Hva slags religion er

det som kan gi glede bare når ting går glatt? Guds Rike består ikke i mat og drikke, men rettferdighet, glede og fred i Den Hellige Ånd.

Så en dag bestemte de seg for at nå var tiden kommet for å sende våpnene tilbake, og fra da av var de uten; ville dyr eller ikke ville dyr, troen ble virkelig testet. Den dagen gikk Cecil alene på stien. Han kjente seg uvanlig lett fordi han ikke bar våpen. Da begynte han å snakke til Gud om hvor mye han egentlig stolte på Ham, men mens han gjorde det merket han at han gikk og lyttet etter uvanlige lyder, og han fikk virkelig "napp". Like etterpå hørte han et kraftig brak som fortalte at det var et stort dyr i nærheten. Og der var det - et villsvin, bare ti-tolv meter foran ham på stien. Bak den så han sju andre. Et etter et begynte de å krysse stien. Cecil tenkte på Peter og bølgene og bestemte seg for å holde sine øyne festet på Jesus. Men villsvinene var virkelige, og da de passerte forbi ham, i tur og orden, var det som de ikke så ham. Han husket historier om villsvin som hadde angrepet mennesker og syntes han kjente hvordan de trakk på ham og skar tenner. Han hadde alltid fått høre at han måtte klatre opp i et tre under slike omstendigheter, men det nærmeste høye treet var et tynt, piggete et som var helt umulig å klatre opp i. Da det fjerde villsvinet passerte, kunne ikke Cecil holde det ut lenger. En bølge av panikk gikk over ham. Han la på sprang som gal mot det piggete treet og grep febrilsk tak i de kvasse grenene. Svinene ble oppskremt av lyden han laget og sprang forbi ham. Da hørte han virkelig at de skar tenner, men de sprang heldigvis videre. Det tok mange timer for Cecil å få alle tornene ut av kroppen.

Cecil hadde ingen illusjoner om at han var modig, og det hadde ingen av de andre heller, men de fortsatte arbeidet. En kveld gikk Bob seg vill i mørket mens han var ute for å lete etter vann, men i sin nåde bevarte Herren hans liv. De hadde andre opplevelser også; sinnet var fullt av dagens inntrykk da de samlet seg ved sin Skapers føtter etter endt arbeidsdag. Den åndelige verden virket mye mer virkelig enn den hadde gjort før.

Cecil fortalte i et brev hjem, "Denne stien kan godt bli kaldt "Herlighets stien." En morgen forrige uke gikk George langs stien og bar på noen pakker. Vi skulle flytte leirplass. Han visste ikke at jeg var i nærheten. Jeg hørte at han utøste sitt hjerte for Herren. Alle her gjør det når de går for seg selv, har jeg hørt - noen sukker, andre prater eller til og med roper. Jeg har opplevd at når vi blir opptatt med Ham på stien, går tiden fort, og vi legger ikke merke til lydene. Jeg må fremdeles stoppe når jeg hører sterke lyder - men jeg kan rekne med Hans styrke. Dette er en oppfyllelse av løftet: "Du gir fullkommen fred til den som har et grunnfestet sinn."

Vi spiser både frokost og kveldsmat i mørket ved bålet. Vi begynner på frokosten i halv fem tiden om morgenen, men denne uken vil vi starte klokken fire, så vi kan utnytte de kjølige morgentimene og dagslyset som bryter igjennom ved den tiden vi har morgenandakt. Clyde er sjefskokken, noe jeg tror han har fra sin mor. Han lager noen svært smakfulle retter når vi tar i betraktning de små ressursene vi har. Dette er selvfølgelig ekstraarbeid for ham, for han er med oss og arbeider på stien også."

Stien vokste og det gjorde forbindelsen vanskeligere. Av og til dro en av dem tilbake til Roboré for å hente et nytt esel, dyr som ble brukt til å transportere post og varer. De laget til nye leirplasser der de hadde kommet med stien. Så var det sykdom. Clyde fikk et hardt malaria-angrep og måtte bli tatt tilbake til leirstedet ved elven. Inne i jungelen fikk Cecil lungebetennelse. En kveld hadde han over førtien i feber. Han beskriver sykdommen slik, "De andre ble bekymret. Den var sikkert høyere også, men det ble ikke målt. Lungene mine begynte å gi opp. Jeg klarte bare så vidt å puste. Jeg vet ikke hvor lenge, men de sto ved hengekøyen min og ba. Jeg hadde en åndelig krise også på denne tiden - noe som delvis vil bli bare mellom Gud og meg, men som jeg delvis vil fortelle dere om i slutten av dette brevet."

VIL DET ALDRI TA SLUTT?

"Etterpå var det å svette den brennende smerten ut av kroppen, et område om gangen. Først og verst var ryggraden. Hvert minutt med smerte var som ti, og jeg så på klokken og tenkte at det måtte være morgen, men den var bare kvart på ti om kvelden. Det gikk opp for meg at jeg hadde enda åtte stive timer å lide meg gjennom før det lysnet av dag.

Mandagsmorgen dro Don Roberto på arbeid mens Dutch tok seg av meg. Senere jobbet de en stund begge to og kom så tilbake for å hjelpe meg igjen. Jeg måtte flyttes til en annen hengekøye slik at de kunne tørke min, for jeg svettet noe forferdelig. En mann kunne ikke klare å hjelpe meg alene. Jeg kunne besvime når som helst - det gjorde jeg nemlig tidligere på morgenen da de flyttet på meg."

KRISTUS BLIR MER VIRKELIG

"Det er en ting til jeg vil fortelle. Jeg skrev ikke om plagene mine for å få medlidenhet - det er en annen grunn. Gud har svart på mitt hjerte-rop gjennom disse opplevelsene. Hver gang når lidelsene var på det verste, og det naturlig sett var som jeg ikke kunne klare mer, kom Han og overstrømmet min sjel med sin milde nærhet, og hver gang kunne jeg synge og le og prise Hans Navn. Han var vidunderlig! I to korte åndedrag kunne jeg si det skjønne navnet "Jesus," og HAN var VIRKELIG. En stund, da jeg trodde Han kunne få større ære ved å ta meg Hjem, hang livet mitt i en tynn tråd; men det var som Han satte opp englevakt mellom hengekøyen min og sin trone, og denne natten gikk jeg inn i Det Aller Helligste på veien Han hadde åpnet ved sitt blod, uten å bli holdt igjen av kjødets urene tanker og følelser, og jeg hadde audiens hos Gud!

Jeg vil fortelle om en ting Han gav meg forvisning om; Han kommer til å bruke New Tribes Mission, med eller uten meg, for å fullføre den hensikt Han hadde da Han startet den - de ønsker Han la ned i våre hjerter der hjemme før Han begynte å virkeliggjøre dem. La oss arbeide mot dette målet med hvert åndedrag vi tar! Nei, jeg vil ikke ha medlidenhet! Av hele mitt hjerte - det har jeg sagt til Ham - vil jeg gjerne lide mange ganger verre for en slik manifestasjon av Ham. Jeg elsker Ham. Hans Navn er herligere enn alle navn. Det er kraft i Hans Navn.

Denne fasen av arbeidet vil være over når dere får brevet, men fortsett å be, og få andre til å be, om at målet med denne ekspedisjonen må bli nådd, samme hva det vil koste. Jeg hører Eldon og Dave komme nedover stien med vann. De synger, "Praise ye the Lord, Hallelujah." (Pris Herren, halleluja)."

* * * * *

Tirsdag den 11. januar, 1944. Det var kveld. Selv om det var kaldt, var nattelivet så vidt begynt i Chicago. Biler og taxier fylte gatene. Neonlyset blandet seg med mørket. Skingrende ulyder holdt stillheten på avstand. Inne på New Tribes Center i Rush Street var det et møte. Avisreportere satt urolige blant forsamlingen. I avisen Chicago Daily Tribune kunne en neste morgen se et bilde av de sju oppdagelses-misjonærene. Under bildet hadde en av reporterne skrevet om sitt inntrykk av møtet. "TROEN SKINNER STERKERE ENN ALLE LYS I RUSH STREET" sto det som overskrift. "Misjonen mener at fem medarbeidere vil reddes fra jungelen." "De knelte og ba i New Tribes Mission, 871 Rush Street, i går kveld. Utenfor våknet nattelivet i et blendende lys og mangfold av lyder. Taxiene suste gjennom gatene.

Inne sang forsamlingen, "Am I a Soldier of the Cross?" (Er jeg en korsets soldat?)" De sang og ba for en gruppe misjonærer - de første av misjonens oppdagelsesreisende - som var rapportert forsvunnet i "det grønne helvetet" av Bolivias jungel i et forsøk på å omvende Barbaros-indianerne i området."

LYDIG MOT BIBELENS BEFALING

"I følge misjonen er de savnede menn Cecil A. Dye, broren Robert Dye, Eldon Hunter, David Bacon og George Hosbach.

Mennene gikk inn i den bolivianske jungel for å forkynne det gamle evangelium grunnet på Bibelens befaling i Matteusevangeliet kapitel 28, fra vers 19, "Gå derfor ut og forkynn evangeliet for alle folkeslag."

For to måneder siden dro fem misjonærer, som hadde fått sin utdanning i Rush Street misjonen, inn i den grønne jungelen etter at de forlot sin siste utpost i Roboré, 50 mil øst for Santa Cruz, Bolivia. I området lever en av de siste ville indianerstammene - Barbaros-indianerne, også kjent som Barbacoas, som skyter giftige piler med sine primitive buer og blåserør og bruker tomahawker av den urgamle typen.

Ikke et spor eller beskjed er mottatt siden Clyde Collins, lederen for misjonen i Roboré, skrev til Roy J. Oestreicher i Chicago-misjonen, den 20. desember. Collins skrev at et fly hadde blitt sendt inn over jungelen, men til ingen nytte, og at den tettvokste jungelen dekket hele området."

UTEN VÅPEN

"Collins fortalte sine medarbeidere her at misjonærene er inne i et tigerområde, men de vet hvordan de skal holde bålet brennende hele tiden for å holde villdyrene på avstand. Han la til at ingen av mennene bar våpen.

Cecil Dye, lederen for gruppen, er den tidligere redaktør for magasinet til Chrysler Motor A/S. Han var pastor i Baptist-tabernaklet i Saginaw, Michigan, før han slo seg sammen med Paul Fleming. De andre var alle medlemmer av hans menighet i Saginaw før de gikk inn i New Tribes Evangelists for to år siden.

New Tribes forsamlingen tror ikke at indianerne har angrepet mennene.

Jo, indianerne har halshugget andre hvite menn; de har kuttet armene av oppdagelsesreisende. De i misjonen vet om det, men de var ikke i tvil, og i sine bønner i går kveld ba de ganske enkelt om hjelp fra "Ham som gjør alle ting vel" og sang en glad salme: "We've a commission, Jesus, to preach" (Vi har et oppdrag, Jesus, å forkynne)."

Nyheten spredte seg raskt utover nasjonen. Det ble mange jettninger. Telegram og brev strømmet inn i Rush Street, og telefonen ringte uten stans. Mange flere avisreportere ville vite siste nytt. Ingen visste hva som hadde skjedd. George Hosbachs mor skrev, "Vi var nede i byen på lørdag da vi oppdaget at telegrafoperatøren prøvde å få tak i meg. Mor ble bekymret og lurte på om det kunne være noe med George. Jeg kan fremdeles høre meg selv si, "Å, nei, det er ikke George, så bare ta det med ro." Egentlig trodde jeg ikke at det var han det gjaldt, så da telegrammet ble lest opp for meg, ble jeg stum og forvirret. "Forvirret" er det rette ordet for hvordan jeg følte meg, for jeg beveget meg, snakket, ja, til og med smilte og visste knapt hva jeg gjorde. Jeg måtte bare si til mor at jeg ikke kunne tro at han var død, men jeg visste neppe hva jeg trodde, for George syntes å være så uendelig langt borte.

Den natten gav Herren meg en visjon, ikke en virkelig visjon, men ganske enkel en klar tanke, og her er det Han åpenbarte for meg: Jeg så tre sterke, ivrige, trygge menn, frelste og lykkelige, nidkjære for Herren, inne i jungelen. Plutselig var de omringet av noen fremmede jungelmennesker og de var så glade for at de hadde fått kontakt med dem at de (og jeg kunne nesten høre dem) brøt ut i sang - et av "Cloud Club" korene eller denne velsignede sangen som gav uttrykk for følelsene de hadde akkurat da - "I'll love Thee in life, I will love Thee in death..." (Jeg vil elske deg i livet, jeg vil elske deg i døden...) Dere kjenner resten.

Jeg har ingen forestilling om hva som skjedde videre, men jeg er glad for at jeg kan overlate alt til Ham som "gjør alle ting vel," som har planlagt alt før verdens grunnvoll ble lagt; og her nede er evige armer; rundt oss og over oss er Hans evige kjærlighet og nåde."

Kanskje hadde Mrs. Hosbach rett, for senere erfaringer viste at de innfødte ville komme frem akkurat på denne måten, plutselig, som fra ingensteds, ville en være omringet av en hel gjeng, en

gjeng nakne, skitne kropper og mørke mistenksomme ansikter. Ville de hvite begynne å synge? Kanskje gjorde de det. Kanskje hadde de blandede følelser til å begynne med - og så glede og sang.

Det ble sendt folk inn for å lete etter dem, men da de kom frem, så de ikke noe tegn til de hvite menn. Den tomme leirplassen og noe utstyr og personlige eiendeler spredt omkring i jungelen bar et stille vitnesbyrd om at de var borte. Mennene så de ikke noe til. Jungelen hadde svelget dem.

Fem år gikk før deres skjebne ble kjent. Historien ble fortalt av de nå siviliserte og kristne indianerne. Jo da, de husket godt mennene. Det var de som hadde fanget dem. De kunne beskrive hver enkelt av dem. De hadde behandlet dem godt fordi sjefen likte dem. De hvite hadde prøvd å bli kjent med indianerne, men noen i stammen var mistenksomme. De fryktet motivene til de hvite. En dag da sjefen var borte sammen med mange andre menn fra stammen, bestemte fem av de som var tilbake seg for å gå til aksjon. Hver av dem tok en klubbe og overrumplet ofrene sine og slo dem raskt til døde. Sjefen var veldig lei seg da han kom tilbake, men liv var lite verdt og gjort var gjort. Tapte liv - nei, ikke tapte men investerte - investert i en ny mine av brunt gull - Brown Gold. Årene som har gått siden dette hendte, har vist hvor god investering disse menns liv var, for det er blitt utvunnet mye brunt gull. For å si det på en annen måte, "martyrenes blod er blitt kirkens såkorn." Mrs. Jean Dye fikk det privilegium å forkynne til en av dem som myrdet hennes ektemann. Overrasker det oss at mennesker dør i krig? Må vi slutte å kjempe fordi noen blir skadet? Nei, kampen må fortsette. Den siste stamme må bli nådd samme hva det vil koste; og den siste stamme vil bli nådd. Disse fem første banet en vei på mer enn en måte, og vi må skynde oss og følge deres spor for å fylle gapet de etterlot seg.

Det var Herren Jesus selv som banet den første veien, og Han møtte også en grusom død, men Han gikk ufravikelig denne vei. Han led tålmodig korset og vanæren, og etterpå fulgte herligheten. Vi er ikke kalt til å ynkes over disse fem første. Det er ikke noe å ynke seg over, for i et øyeblikk ble de flyttet fra den grønne jungelen til Kongens nærhet. For dem var det en rik inngang. De var trofaste inntil døden og de gleder seg nå over livets krone. "Dere kommer aldri levende tilbake," ble det sagt, og de kom heller ikke levende tilbake. De kom ikke tilbake i det hele tatt - de gikk til herligheten. Vi er ikke kalt til å ynkes over dem, og selv om vi takker Gud for all Hans nåde mot dem og den utfordring de etterlater seg, er vi heller ikke kalt til å beundre dem. Vi er kalt til å følge etter. "La oss avlegge alt som tynger og synden som henger så fast ved oss, og la oss med tålmodighet løpe i den kamp som er satt foran oss, idet vi ser på troens opphavsmann og fullender, Jesus, han som for den glede som ventet ham, led tålmodig korset, uten å akte vanæren."

FJERDE DEL

UTDANNE FLERE MISJONÆRER

Hva er det som skal til for å bli en vellykket misjonær? Ja, hva er egentlig en misjonær? Er det mulig å utvikle de nødvendige kvalifikasjoner som kan gjøre et menneske nyttig for Gud ved å ta en utdanning? Hvor mange år vil det ta å bli en misjonær? Hvor mye utdanning må til?

I tidens løp har åndelige Guds menn fra forskjellige deler av verden hevet røsten for å besvare slike spørsmål, men de var idealister og tankene de hadde var ikke utprøvd i det praktiske liv. Mange kristne, og særlig kristne ledere, er blitt mer og mer bundet av konvensjoner, og også kultursentrert, i sitt syn på hvordan en misjonsutdanning skal være. Misjonsstudenten skal være ung, intelligent, velutdannet og med god økonomisk støtte. Så skal de gå igjennom misjonærfabrikken, som består av bibelskole eller seminar. Deretter et par år ute i lærerpraksis og så bli eksportert som hermetikk pakket i like bokser til bruk i fjerne land. Men her er noe som ikke stemmer. Det var misjonærer som klarte seg, selvfølgelig, men de var i mindretall. Mange ble pastorer der ute. Noen få var annerledes. Deres liv var nyttige for Gud, men en kan ikke unngå å se at de var nyttige på tross av, mer enn på grunn av fabrikk-prosessen de hadde vært igjennom hjemme. Det var menn og kvinner som ville ha vært til nytte for Gud i alle tilfelle.

Det må bli slått fast med det samme at det er Gud, Den Hellige Ånd, som danner misjonærer. Det er Gud som former redskapene Han vil bruke. Det er Åndens verk og mennesker kan ikke etterligne det. Det betyr ikke at Han ikke bruker mennesker, for Gud bruker ofte et redskap til å forme et annet, men selve arbeidet er åndelig. Hva er så hoved- karakteristikken til det mennesket Gud bruker for å utvide sitt rike? Hva er det som skiller denne fra de andre troende? Det aller viktigste er kanskje at det er en med visjoner. En som har fått øynene åpnet. En som først og fremst har fått se Herren. Tenk på Jesaja. Jesaja så Herren, og hele hans liv og virke ble forandret. Det samme skjedde med Esekiel. Han så Herren i all sin herlighet. Paulus så det sterke lyset som plutselig stanset ham mens han var på reise. Problemet med de fleste kristne i dag er at vi har andrehånds kjennskap til Herren. Vi mangler den personlige opplevelsen av å ha møtt den oppstandne, mektige Gud. Det mennesket som har en visjon, er en som vet at Gud er mektig. Du behøver ikke å fortelle ham hvordan Gud er, for det er blitt uutslettelig preget inn i hans hjerte og sinn. Han vet at Gud har medlidenhet, og han er påvirket av samme medfølelse. Om han skulle være i tvil eller forvirret, behøver du ikke å forsikre ham om at Gud er med ham. Det er noe han har sett og vet.

Han har også fått et nytt syn på sitt eget liv. Han har ingen illusjoner om at han har noe å tilby Gud. Slike illusjoner er for lengst blitt forkastet. "Ve meg!" ropte Jesaja, "for det er ute med meg. Jeg er en mann med urene lepper, og bor blant et folk med urene lepper." Et menneske som har sett Gud, må også være et menneske som har sett seg selv, og som av den grunn er blitt ferdig med seg selv, en som har kapitulert. Om han noen gang har hatt store tanker om hva han kunne gjøre for Gud, så er slike ambisjoner nå borte. Han er blitt et hvetekorn som faller i jorden og dør. Han er en disippel som daglig tar sitt kors opp og følger Herren. Videre har han også fått sine øyne åpnet for en visjon, ikke bare om Gud og seg selv, men for en oppgave. Nå ser han den ikke lenger som en tom drøm, men som et oppdrag fra den allmektige Gud. Han har fått en utvidet horisont. Han er ikke lenger avhengig av mennesker, for han har nå sett den store oppgaven som må gjøres, og han vet at Gud kan gjøre den - derfor er han heller ikke lenger avhengig av menneskelige organisasjoner. Utfordringen møter oss alle - om det ikke fantes noen New Tribes Mission eller om jeg ble avvist ved en Boot Camp (senter for praktisk misjonsopplæring), ville jeg fremdeles reise ut som misjonær? Ville jeg ha den samme iver om ingen støttet meg, fordi jeg hadde en visjon fra Herren? Hvis ikke, er jeg ikke i stand til å dra.

En virkelig misjonær er også en som er salvet med kraft fra det høye. Et menneske med tro og utholdenhet, av herdet stål. Det er en som går videre om en møter skuffelser, som tåler prøvelser som en god Kristi stridsmann. Det kan ta mange år å herde og forme et slikt menneske. Det er bra å ha

bibelkunnskap. Ja, det er helt nødvendig å ha godt kjennskap til Guds Ord. Men bibelkunnskap er ikke nok. Kanskje har den aldri nådd inn i hjertet, og det som er enda viktigere, inn i menneskets vilje og vandring. Sympati og medfølelse med de fortapte, døende hedningene vil aldri skape noen misjonær. Det kan kanskje få en til å reise ut på misjonsmarken, men den skuffelsen som vil møte ham når han prøver å få utløp for denne kjærligheten og medynken, vil enten drive ham hjem eller gjøre ham gal eller begge deler, om han ikke har en visjon, - salvelse av Ham som virker i en både å ville og virke til sitt behag.

Paul Fleming og mennene som var sammen med ham, innså alt dette, derfor var det naturlig for dem da de begynte å planlegge det de kalte et "trenings kurs", at det var skremmende forskjellig fra slik andre forventet at et treningskurs for misjonærer skulle være. Det samme gjaldt alt de hadde foretatt seg så langt, og kritikken uteble ikke. Å hengi seg til dype åndelige sannheter er en ting, men å sette det ut i livet er noe annet. Jo, kurset var åpenbart annerledes. Det var forskjellig i sitt mål. "Ved dette korte forberedende kurset," skrev Paul Fleming senere, "hadde vi ett mål for øyet, og det var, under inderlig bønn, å finne ut hvem som virkelig var Guds kvinner og menn." Kursets mål var ikke å produsere gudfryktige menn og kvinner, men å finne dem.

Det er mange spørsmål en kan stille om det å utdanne misjonærer. Et godt spørsmål er: "Hvilke kvaliteter gjør at en misjonær lykkes?" Men vi kan også spørre: "Hva slags kvaliteter er det i selve oppgaven han skal utføre? Hva er målsettingen? Er han ute for å vinne sjeler, eller ligger det noe mer i det?"

Vi vet svaret, selvfølgelig er det mer enn å vinne sjeler. En misjonær er klar over at han står overfor en oppgave der Gud ikke bare bruker hans liv, men også deres liv som Gud bruker ham til å vinne. Derfor må han vite hvordan han skal formidle sin egen visjon til andre. Han kan ikke bare være en Herrens etterfølger selv. Han må også kunne forme det samme sinn i andre, slik at de kan fortsette arbeidet. Med andre ord, hans eget liv må bli mangfoldiggjort igjennom dem han kommer i kontakt med, slik at de på samme måte kan gå videre og inspirere andre til å fullføre verket.

Det er absolutt nødvendig at han kjenner til Guds kanal for dette arbeidet - den frittstående, lokale nytestamentlige menighet. Denne er ganske forskjellig fra de såkalte menigheter her hjemme, hvor de ofte dreper mer enn å utvikle denne visjonen. I Det Nye Testamentet finner vi at Den Hellige Ånd får frihet til å virke i de troende når de stoler fullt og helt på Gud. En misjonær må også vite hvordan en i praksis skal nå frem med budskapet. Han må f.eks. vite hvordan en lærer et nytt språk, hvordan en lever primitivt, hvordan en tar seg frem i et fremmed land og hvordan en kan klare seg uten moderne hjelpemidler.

Når vi tenker på denne måten, er det interessant å se hvordan undervisningsopplegget for misjonen begynte å utvikle seg. I samme utgaven av BROWN GOLD, juli 1943, som fortalte om planene til Cecil Dye og vennene om å dra inn i jungelen, sto det også denne annonsen:

"FORBEREDELSES-KURS FOR MISJONÆRER STARTER 20. SEPTEMBER."

"Hensikten med kurset er å gi en klar visjon av vårt mål, å gå til jordens ender til den siste stammen er nådd med evangeliet, og hvordan vi i praksis skal nå det. Det vil omfatte opplæring, utrustning og praktisk hjelp som er nødvendig for å takle den vanskelige oppgaven å trenge igjennom Satans siste festningsverk. Kurset vil også gi misjonsorientering; en revolusjonerende måte å drive misjon på; misjons-visjon, en absolutt nødvendighet; Bibelen; Den Hellige Ånd, vårt mektige våpen i denne aller viktigste oppgave.

Noen av fagene vil bli:

MISJONSMETODER - Å gi et fullstendig bilde av oppgaven som skal utføres: (1) hvordan en skal angripe saken, (2) nødvendig utstyr, (3) hjelp til reisene, (4) reisevirksomhet - hjemme og ute, (5) plan for arbeidet.

VERDENSMISJON I BIBELENS LYS - (1) Guds hensikt, (2) Guds plan, (3) Guds makt.

KURS I PRAKTISK OPPLÆRING - Vårt arbeid vil for det meste foregå i ulendt jungelterreng. Derfor er det nyttig for misjonærene å kunne forskjellig handverk - første hjelp; gi medisinsk hjelp; mekanikk; bygningsarbeide; fotografering; kokekunst; spille instrument, osv. Dette er ikke et bibelskolekurs, men seks måneder med konsentrert nyttig informasjon, hjelp og inspirasjon som på en praktisk måte vil hjelpe unge misjonærer til å komme inn i noen av de tøffeste områder i verden med evangeliet.

LINGVISTIKK - Kurs i teoretisk språkvitenskap med praktisk anvendelse med fonetikk (lydlære), morfologi (orddelingslære), syntaks (ordføyninglære), leksikon, kilde teknologi, nedtegning og systematisering av materiale, oversettelse. Målet med kurset er først og fremst å sette personer i stand til å lære, skrive ned og bruke et stammespråk raskt og riktig. Siste delen av kurset vil bli brukt til å praktisere det en har lært sammen med en innfødt medhjelper i klasserommet."

Et kurs i spansk var også nevnt.

Til slutt sto det:

"Vi vil oppfordre dere som er interessert i disse kursene til å sende inn påmelding straks. Gi beskjed om du vil være dag- eller kvelds-student. Skriv til New Tribes Mission, 871 Rush Street, Chicago 11, Illinois."

Nede i Chicagos berømte "Gold Coast", over døren på en flott bygning, lyste et neonskilt med "Hi Hat Club."

I samme utgave av BROWN GOLD var det et bilde av denne bygningen.

Navnene til de to nattklubb-stjernene som sto avertert, var Mary Olcott og Roberta. Paul Fleming ville nok ha vært fornøyd med noe mindre prangende enn denne flotte bygningen, men Herren la dette til rette på en fin måte. Det var en kostbar bygning, og de hadde ingen kapital. 111 000 dollar hadde blitt brukt til å pusse opp bygningen for ikke lenge siden. Under vanlige omstendigheter ville huset kanskje blitt solgt for 50 - 60 000 dollar, men dette var ikke vanlige omstendigheter. Det var krig, og prisene på eiendommer sank.

Etter mye bønn gav de et tilbud på 18 000 dollar. Det ble avvist. De fortsatte å be og følte at det var rett å fortsette. For å leie bygningen var prisen 500 dollar i måneden. De gav et nytt tilbud på 20 000 dollar, og denne gangen ble det godtatt. Innen tre uker kom 6 000 dollar til å betale første avdrag, som fra ingensteds. Enda en gang hadde Gud vist sin trofasthet. Nå fulgte en periode med stor aktivitet. De skrapet, skrubbet og malte. En måtte ha stoler til møtene. Skiltet med "Hi Hat Club" ble byttet ut med "New Tribes Missionary Centre." Nysgjerrige chicagoere, noen tidligere nattklubb-gjengere, samlet seg for å se hva som foregikk. Var det en ny nattklubb? Var det en redningsentral? I tilfelle, hvem var det som skulle bli reddet?

12. september skulle det være offisiell åpning. Selv om arbeidet ikke var helt ferdig, var det en stor forsamling denne søndags ettermiddagen. For første gang runget lyden av kristne sanger i nattklubb-bygningen. Lance Latham, pianisten, spilte en helt annen musikk enn det som hadde gjenlydt i veggene tidligere. Merv Rosell hadde et budskap som var som direkte fra Herren. Det var en god begynnelse. Påmeldingene kom fra øst og vest. Det ble tre klasser med studenter. Noen studerte på kveldstid. Misjonskampanjer og møter begynte å vekke Chicago for Guds Ord.

Men Pauls hjerte hungret etter noe mer. De hadde behov for noe mer praktisk. På mange måter var det himmelvid forskjell på Chicago og den primitive jungelen, og internatlivet for fulltids-studentene, selv om det langt fra var noe luksusliv, minnet ikke særlig mye om livet ute på misjonsmarken. Dermed ble ideen om en Boot Camp født. De satte i gang undersøkelse rundt om i New Mexico, Mexico, Illinois og andre deler av landet, for å finne et egnet sted for en leir hvor menn

og kvinner kunne få opplæring under forhold som lignet mest mulig på det de kom til å møte ute på feltet.

Paul Fleming skrev, "Det første en ung mann møter når han kommer inn i militære, er en grunnleggende opplæring; for de som kommer inn i marinen, heter dette boot camp. Gutter fra helt forskjellige bakgrunner må gå gjennom denne treningen. Det er hardt for de fleste, men det er nødvendig, for soldatene må være både mentalt oppvakt og i god fysisk form, så de kan tåle det harde presset i moderne krigføring. Ofte er ikke folk klar over at misjonsarbeid er svært likt militærlivet.

Altfor lenge har vi hentet vår misjonskunnskap fra bøker, og dermed kan vi også forstå hvorfor misjonærer ofte slår seg ned i tettstedene og sentrene som tilbyr moderne bekvemmeligheter. Livet i Amerika har gjort misjonsrekruttene til "myke" mennesker. Vi kan lære av de militære og legge praktisk trening inn i opplæringen."

Endelig fant de det de var på leting etter. En sommerdag sto Bob Williams, Paul Fleming og Ken Johnston (da en lovende misjonskandidat og senere generalsekretær for New Tribes Mission), og så nedover fra de høye åsene i California og innover mot en ensom dal hvor det lå noen forlatte hytter. Like ved rant en elv. Det var en forlatt Civilian Conservation Camp langt vekk fra det komfortable livet i byen. De kjørte nedover den svingete veien og noen få minutter senere satte de sine føtter på den jord hvor mye skulle komme til å skje i årene som lå foran.

De få falleferdige hyttene var svært forskjellige fra de vakre husene som skulle utgjøre leiren senere. Men det var en begynnelse, og da de tre mennene knelte ned og ba Herren om å lede deres skritt, ante de lite om hvor omfattende bønnesvaret skulle komme til å bli. Enda en gang la Herren til rette for dem på en utrolig måte. Fra USA-regjeringen fikk de som svar på sin forespørsel, at de kunne benytte området og at de ville ha bare en symbolsk leie for bygningene. Det eneste de hadde å gjøre var å ta det i bruk. Fort satte de i gang med planene sine. Det siste kurset i Chicago var nesten ferdig, og frivillige medhjelpere derfra satte i gang med å flytte noe av utstyret og prøvde å gjøre leiren beboelig. Kurset i Chicago skulle fortsette, men nå skulle det bare være et forkurs for den praktiske opplæringen i California.

Historien om oppstartingen av denne leiren, Fouts Springs Boot Camp, som den senere kom til å hete, ville fylle en bok. Det var mange opplevelser for studentene som kom reisende, noen i lastebiler, andre i gamle biler eller busser. De var spente på å flytte inn. Enda blir det fortalt historier om hvordan Herren sørget for nødvendig utstyr som traktor, en ny lastebil, to geiter, hester og mange andre ting, ja, senere kom til og med et fly. De første som flyttet inn, jobbet litt i en lokal hermetikkfabrikk for å tjene penger, og de fikk ta med varer som ble til overs etter dagen, tilbake til leiren. Noen ganger ble kveldene brukt til å hermetisere disse varene for å ha mat til vinteren. Møbler ble gitt, og kyllinger, kaniner og endatil en gris. De måtte ha flere hus, og studentene hugget tømmer og fikk prøve seg som bygningsarbeidere.

Neste vår startet første kurset. Studentene fikk undervisning i å slakte, reparere sko, mekanikk, husbygging, gårdsbruk og mye mer. De bodde fremdeles primitivt - men det var bra. Dersom en misjonær ble motløs av å leve slik, var det bedre han ble motløs i Boot Camp, enn at han reiste ut før han fant ut at dette ble for hardt. Den praktiske undervisningen viste seg å være verdifull. Den viste snart manglene hos de overfladisk åndelige kvinner og menn. Det er en ting å avlegge et rørende innlegg på en plattform, men noe helt annet å leve under vanskelige forhold. Noen ganger kunne en oppleve personlige konflikter i forhold til naboer som levde tett innpå en, og likevel skulle omgås dem i Kristi kjærlighet.

Det var de som sluttet. Men det var andre, som kanskje etter en personlig konflikt, fortsatte og beviste Skriftens Ord at "all tukt synes vel, mens den står på, ikke å være til glede, men til sorg. Men siden gir den dem som ved dette er blitt oppøvd, rettferdighets salige frukt." Mange misjonærtragedier, som hjemmemenighetene vet lite om, kunne ha vært avverget om misjonærene fikk prøve å stå overfor noen av de problemene hjemme, før de fikk sitt vitnesbyrd utskjemt ute på feltet. Vi tør nok ikke si at New Tribes misjonærene har vært noen perfekte modeller ute på feltet,

men vi kan i sannhet takke Gud for den rettferdighet som er blitt utvirket, og for tragediene ute på feltet som er unngått på grunn av opplæringen i Boot Camp'en.

I månedene og årene som fulgte så en Guds hånd, både i utviklingen i leiren og i livene til de som bodde der, men snart skulle de bli hjemsøkt av en tragedie! Paul Fleming forteller om det på denne måten:

"Med grusom effekt raserte ilden to av de største internatbygningene i Boot Camp'en vår i nord California. Begge bygningene og mesteparten av utstyret og de personlige eiendelene til misjonsstudentene som bodde der, ble ødelagt. Materielle ting som gikk tapt, var likevel ingenting mot tapet av åtte måneder vesle Ruth Elaine, datter av Mr. og Mrs. Delbert Denelsbeck.

Den senere tiden har Herren talt til folk i Boot Camp'en om alvoret i å gå ut ubetinget for Jesus Kristus. Der var noen konkrete åndelige problemer, og mange ba for den åndelige situasjonen i leiren. I alle klassene hadde vi snakket om at en kunne vente seg en åndelig konflikt omtrent halvveis ute i kurset, når det nyfikne var borte og det harde livet i Boot Camp'en virket så meningsløst. I flere uker hadde studentene tenkt grundig gjennom sin situasjon. Mange ting var kommet frem i lyset og blitt rettet på. Det var virkelig et privilegium for meg å få være i Boot Camp'en på denne tiden, for jeg følte at vi var vitne til noen harde åndelige kamper som ble vunnet til ære for Guds Navn."

Paul fortsetter med å fortelle hvordan Gud på en forunderlig måte hadde forberedt dem gjennom bibelstudiene denne kvelden, på det som skulle hende.

LAGT I RUIN

"Det var den 28. januar, klokken kvart over seks om kvelden, Vi satt ved bordene i den store spisesalen og var kommet omtrent halvveis i måltidet da vi hørte rop om at en av internatbygningene sto i brann. Vi reagerte øyeblikkelig. Alle som kunne fikk tak i bøtter og spann, og etter få minutter var vi i full gang med å bekjempe ilden. I denne bygningen var det tolv leiligheter. Eleanor Lahue og Harold Carlson Jr. oppholdt seg i leilighetene i nordenden da bygningen tok fyr. Først trodde de det var røk fra en av komfyrene, men da de så ut døren, så de at sørenden av bygningen sto i brann.

Miss Lahue var en av de første som slo alarm i spisesalen, Mr. Denelsbeck, faren til babyen, og John Shalberg var de første til å løpe bort til bygningen der babyen lå. Da de forsøkte å komme inn, slo ilden mot dem ut gjennom døren og drev dem bakover. De skjønnte at babyen allerede var død, enda det bare var gått ti - tolv minutter siden Mrs. Denelsbeck hadde forsikret seg om at alt var i orden med babyen, og gikk for å spise. Hun hadde sjekket komfyren og puttet fyrstikkene som hun brukte til å tenne på med, i vann i vaskekummen. Det var absolutt ingen ting som tydet på glemsomhet eller uforsvarlighet. Ekteparet Denelsbeck hadde alltid vært omtenksomme og forsiktede, og svært nøye med å passe den lille babyen sin. Leiligheten var ikke mer enn femten meter unna spisesalen hvor foreldrene spiste kveldsmat. På noen få minutter var flammene så intense, at det ville ha vært den visse død å forsøke å gå inn i bygningen."

UTE AV KONTROLL

"Det ble gjort alt en kunne for å stanse ilden, men snart var varmen altfor intens og den sterke vinden fikk ilden til å flamme kraftig opp. Det var forferdelig å se på at denne bygningen brant ned som en pappeske. Bygningene i Boot Camp'en er bygget av treplanker som er dekket med tjærepapp. Nå var det ene internatet fortært av flammene og vi forsto at vi måtte konsentrere oss om å redde bygningene som lå opp til denne. Det var omtrent ti meter mellom dem, men vinden blåste så sterkt at flammene nådde over til den neste bygningen og tok fyr i tjærepappen. Den smeltet og snart begynte det å brenne der også. Vi klarte å slukke mange ganger, men snart var ilden så intens her også, at vi

måtte gi opp. Tjæreappan på taket var så opphetet, at da ilden nådde taket, var det som hele bygningen var dynket med bensin. Ilden spredte seg utrolig raskt."

HELE LEIREN I FARE

"Nå slo flammene så høyt fra de to bygningene, at det lyste opp et stort område. vi kjempet ikke lenger for en eller to bygninger, men for hele leiren. Den første bygningen var ikke mer enn ti meter fra kjøkkenet, og i samme bygningen var også spisesalen, klasserommet og kontoret. Nå satte vi all vår styrke inn på å tømme vann på denne bygningen. Dersom vinden skulle snu og blåse i den retningen bare en liten stund, ville tjæreappan, som alt var ganske varm, antenne, og hele Boot Camp'en ville gå tapt. Vi sprang med vann og ba - ba om at Gud ikke måtte la vinden forandre retning.

En bøtte vann gav bare noen freselyder når den traff den varme veggen. Den var helt svidd av flammene. Vi trengte vann, og enda mer vann. En brigade av bøttebærere nådde helt ned til elven, og vi tok også vann fra hydranten som ble forsynt fra en femti liters tank opp i lien. Ingen hadde panikk, men alle gjorde det de kunne. Vi slo på vann så lenge at det kjentes som vi ikke kunne klare mer, men vi kjempet videre for å redde leiren, og ba om at Gud måtte hjelpe oss på en eller annen måte.

Noen av mennene som Herren hadde talt til de siste ukene, gråt mens de bar vann. De forsto at djevelen prøvde alt han kunne på å ødelegge det Herren ønsket å fullføre i deres liv. "Vi vil ikke bli slått!" hørte jeg noen av dem si, og ba om at de måtte bli mer avgjort enn noen gang om at de ville leve til Herrens ære. Det var som om Herren gav ekstra krefter til både menn og kvinner, og Gud svarte på våre bønner - for vinden forandret ikke retning. Mer enn en gang denne kvelden ble vi minnet på hva det ville si at vi var "ubetinget overgitt til Jesus Kristus." Over førti mennesker hadde mistet alt - ti familier og barna deres og elleve enslige kvinner. På litt over en halv time hadde de to store internatboligene omtrent brent ned til grunnen."

FLAMMENE AVTOK

"Krisen var over og da flammene avtok fikk vi tid til å tenke over hva som hadde skjedd. Vi slo fremdeles vann på den glødende asken, og det fortsatte vi med hele natten; men innimellom kom personer bort til meg og tok tak i armen min, mens tårene rant nedover kinnene. Det så ut som alle forsto at Herren hadde en mening med dette; ingen sa noe om de materielle skadene, enda de hadde mistet alt, utstyret de skulle ha med seg ut på misjonsmarken og klærne til barna. Det var bare en ting alle tenkte på - at Gud måtte gi nåde, fred og trøst til ekteparet Denelsbeck som hadde mistet sitt eneste barn.

Noen hadde tatt barna med over til et annet sted i leiren. De visste svært lite om hva som hadde skjedd.

Et pumpeanlegg ble fraktet inn i leiren, men altfor sent til å redde de to bygningene, likevel var det til god hjelp når vi skulle slukke alle glørne før vinden blåste dem utover.

Det ble sendt beskjed til den lokale brannstasjonen med det samme brannen ble oppdaget, og to menn fra den amerikanske skogvokter-tjenesten hjalp til hele tiden. De bodde like i nærheten. Senere kom det hjelp fra byen i Stonyford også. Jeg var innom kjøkkenet hvor noen fikk seg en kopp kaffe, og det var virkelig et sterkt vitnesbyrd å høre at de sang, - noen av dem hadde mistet alt de eide. Jeg er sikker på at sangen de sang aldri vil bli glemt her i Boot Camp'en - "Stå fast i troen." Det var helt sikkert et sterkt vitnesbyrd for de utenfra også. Hvordan kunne de synge når de hadde mistet så mye?"

GUD GAV SEIER

"Det var akkurat som Herren hadde forberedt alle sammen på det som skulle skje. Alle ville vite hva som var Herrens vilje og hva Han prøvde å lære dem gjennom brannen. Det som så ut til å være en total ødeleggelse, ble til en stor seier. Tidligere hadde vi ofte kalt oss selv for "New Tribes - familien," men aldri før har jeg sett slik kjærlighet mellom en gruppe mennesker. Vi måtte takke Gud for at Han sparte resten av Boot Camp'en, men en annen stor seier vi måtte takk Gud for, var den utrolige tillit og fred Han gav til Mr. og Mrs. Denelsbeck. Vi visste at bare Gud kunne gjøre noe slikt. De visste at når Gud tillot at dette skjedde, var det Hans vilje; og siden Han valgte å ta deres lille baby, ønsket de å hvile i at det også var etter Hans vilje.

Vi vet at dette er vanskelig å forstå for verden, men det er nettopp i slike ting at Gud gir seier til dem som kjenner Ham. Det var forferdelig hardt. Aldri har jeg følt meg så hjelpeløs. Alle våre forsøk på å slukke var til ingen nytte. Vi lærte hvor totalt hjelpeløse vi var. Vi hadde en realistisk leksjon i alt det vi hadde snakket om. Verdens gods kunne bli ødelagt, Ja, alt i denne verden kunne bli ødelagt. Nå forsto vi på en enda bedre måte at vi måtte stole på Gud.

Det disse studentene lærte vil være til stor velsignelse, noe som vil følge dem gjennom hele livet. Endatil de som hadde mistet alt, mente at de var den mest privilegerte klassen som noen gang hadde vært i Boot Camp. Selv om vi ikke hadde bedt om å få en leksjon i vanskeligheter, ulykke eller sorg, begynte vi å forstå at trengselen virker tålmodighet. "I alle ting viser oss som Guds tjenere, i stor tålmod, i sorg, i nød, i ulykke ... i opprør, i hardt arbeid, i nattevåk, i faste ... som sørgende, men alltid glade, som fattige, som dog gjør mange rike, som de som ingenting har, og dog eier alt."

Da brannen raste på det verste, sa lederen for leiren, Kenneth Johnston, til meg med tårer i øynene, at når studentene her sa de var "ubetinget overgitt til Herren", var det ubetinget, og Gud viste oss hva det innebar, slik som det står i Filipperbrevet 3,8, "Ja, jeg akter i sannhet alt for tap, fordi kunnskapen om Kristus Jesus, min Herre, er så meget mer verdt. For hans skyld har jeg tapt alt, jeg akter det for skrap, for at jeg kan vinne Kristus."

VIDERE FOR HERREN

"Etter at de to internatbyggene var brent ned, ville det bli veldig vanskelig for studentene å fortsette, så vi bestemte oss for å finne ut hva de mente om det. Vi fortalte dem at vi ville fortsette om det så var bare en som ville gå videre. Vi tok en opptelling for å finne ut hvor mange som ville fortsette, og vi hadde ikke snakket fra oss før alle hendene kom i været. De hadde aldri vært mer bestemt på å fortsette. Hvis fienden ville kjempe mot dem på denne måten, måtte det være mye å vinne. Boot Camp'en hadde virkelig blitt et sted hvor de ble testet. Det hadde blitt utkjempet harde åndelige kamper her. Vi hadde behov for noe å prøve oss på, og Gud hadde besvart bønnene våre. Vi visste ikke hva det ville koste, men det gjorde Herren."

EN DEMONSTRASJON AV GIVERGLEDE

Paul fortsetter med å fortelle om den ånd som kom til uttrykk i dem som var berørt av brannen:

"Nå ville de dele klær og andre ting, og alle kom med det beste de hadde. En mann som hadde mistet alt han og kona og de tre barna hadde, kom til meg og sa at han fremdeles hadde 200 dollar i banken og nå ville han gi det, så han skrev ut en sjekk på den summen. De andre gav forskjellige beløp, og i Boot Camp'en alene, fra dem som hadde spart til utstyr og billetter til utreisen, ble gitt nesten 2 000 dollar til gjenoppbygging av leiren.

Folk fra Stonyford, Maxwell, Willows og andre byer i nærheten begynte å sende klær, sko, tepper og sengetøy. En misjonær som var på vei ut til misjonsmarken med sin kone og familie, overnattet i leiren natten etter brannen. De insisterte på å kjøpe ting som var nødvendige, som barberhøvler, kammer, håndduker osv., til de som bodde der. I tillegg la de igjen 300 dollar. Vi visste at de trengte disse pengene selv til den lange reisen gjennom Europa til India. Gud var så god mot oss. Jeg er sikker på vi aldri ville ha kommet over skammen, om vi ikke hadde gitt Ham lov til å vinne seier i slike ting akkurat da."

Mange historier kunne ha vært fortalt om folk som gav og ofret. Det er ofte sant at en tragedie åpner uventede kilder av sympati og praktisk hjelp.

ALLE TING VIRKER SAMMEN

"Da Sandy Mac-Pherson gravde i brannruinene, fikk hun seg en overraskelse. Hun fant en liten metall plate laget av A. E. Mitchell hvor det ene hjørnet var brent av, men hele bibelverset sto der tydelig og ble til stor velsignelse - "For vi vet at alle ting samvirker til gode for dem som elsker Gud, dem som etter hans råd er kalt," (Rom. 8,28).

Ut av asken fra de brente bygningene reiste den nye Fout Springs seg. Det ble mer tømmerhogst og mer bygging, og snart kom det opp rekker av små nette hus isteden for de lange bygningene. Kurset fortsatte, og det kom flere og flere studenter. En stadig strøm av misjonærer begynte å strømme ut til de fjerne misjonsmarkene.

Noen år senere ble det opprettet enda en Boot Camp. To gudfryktige brødre gav sin vakre bibel-konferanse-eiendom, med noen hytter og trehus som lå ved siden av en liten bekk. Denne eiendommen lå inn imellom de skogkledte liene i Pennsylvania. Her ble Indian Park Boot Camp født. Før året var omme ble det gitt enda et område - denne gangen i Canada. Så ble det startet en Boot Camp i California. Og til sist, blant appelsinplantasjene i Florida, kom Florida Boot Camp.

Det var overveldende å se Guds arbeid. Det var også slående å legge merke til hvordan alle fasene i misjonens liv var blitt hjemsøkt av tragiske hendelser. Djevelen slo til i Fout Springs. I juli 1953 omkom fjorten menn som hjalp skog vokterne med å slukke en skogbrann, da vinden plutselig forandret retning og de ble omringet av flammene. Denne gangen var det også noen kristne som påsto at en slik tragedie viste bare at Gud prøvde å stoppe misjonsarbeidet. Skulle det være tilfelle, må Gud være mye svakere enn det Bibelen lærer, for arbeidet fortsetter. Sannheten er at Gud renser grenene som bærer frukt, for at de skal bære mer frukt. Det kan nok hende at det kommer flere prøvelser - hvem vet. Men samme hva som skjer, vi må kjempe videre.

O for a faith that will not shrink,
 Tho' pressed by ev'ry foe,
That will not tremble on the brink
 O any earthly woe!
That will not murmur or complain
 Beneath the chastening rod,
But, in the hour of grief or pain,
 Will lean upon its God;
A faith that shines more bright and clear
 When tempests rage without;
That when in danger knows no fear,
 In darkness feels no doubt.
That bears, unmoved, the world's dread frown,
 Nor heeds its scornful smile;
That seas of trouble cannot drown,

Nor Satan's arts beguile.
Lord, give us such a faith as this,
And then, what e'er may come,
We'll taste, e'en here, the hallowed bliss
Of an eternal home.

Å, for en tro som ikke viker
tross press fra alle fiender,
som ikke skjelver i møte med jordens nød,
som ikke klager og syter
under tukdens ris.
Men under sorg og smerte
vil stole på sin Gud.
En tro som skinner mere lys og klar
når prøvelsene kommer,
som ikke frykter fare
og ikke tviler i mørke stunder.
Som rolig møter verdens trusler
og tåler dens spottende smil.
Som ikke går under i trengselens hav
eller viker for Satans list.
Herre, gi oss denne tro,
så vi, hva enn som skjer,
kan kjenne, alt her, den velsignede
fred fra det evige hjem.